

ภาคผนวก ค

วรรณกรรมทั้งเจ็ดเรื่องของโกวเล้ง

วรรณกรรมจีนกำลังภายในชุดอาวุธของโกวเล้ง

ผลงานของโกวเล้งได้รับการตอบรับที่ดีในทุกสังคมที่มีคนอ่านเขียนภาษาจีนได้รวมถึงในประเทศไทย มีผลงานที่จัดพิมพ์ในประเทศไทยแปลโดย น.นพรัตน์ จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ซึ่งชุดอาวุธทั้งเจ็ดของโกวเล้งสรุปโดยย่อดังนี้

๑. กระบี่ยังยืนยาว (พ.ศ. ๒๕๑๗)

โรงเตี๊ยมลมเมฆ ยามสนธยา ที่ลานตึกโรงเตี๊ยมลมเมฆ หัวหน้าพรรคคมแดงเทพเปลวอัคคี เมี้ยวเซี่ยเทียน ม้าขาวเตี้ยซา เตี้ยดาบเดี่ยว จูตัวเสี้ยว ทั้งสี่มาตามเทียบเชิญของหัวหน้าตึกกงซุนแจแห่งสมาคมมังกรเขียว เพื่อการค้ารายหนึ่ง วิกาล ไร่เดือนไร่ดาว เมื่อมาพร้อมหน้ากงซุนแจจึงนำทั้งสี่ไปที่ห้องลับ เพื่อตรวจสอบสินค้าก่อนเสนอราคา หัวหน้าพรรคคมแดงเดินรั้งท้ายสุด มันความจริงไม่สมควรไป แต่มีอาจไม่ไป สินค้ารายนั้นคล้ายมีแรงดึงดูดใจอย่างประหลาด ในห้องลับทุกระยะสิบก้าว จะยืนรักษาการณ์ด้วยผู้คนสองคน ก่อนถึงประตูศิลาไม้กับดักสิบสามชั้น หลังประตูศิลานั่นก็ยังมีหีบเหล็กซ้อนหีบเหล็ก กงซุนแจกล่าวว่า ในโลกนี้ผู้ที่สามารถฝ่ากลไกกับดักทั้งสิบสามชั้นนี้ มีไม่เกินเจ็ดคนอย่างแน่นอน แต่หลังจากมันเปิดหีบเหล็ก ภายในกลับว่างเปล่า มีเพียงกระดาษแผ่นเดียวเขียนตัวหนังสือเก่าตัวว่า “ขอบคุณท่าน ท่านเป็นคนดีจริงๆ” กงซุนแจกำหมัดแน่น พลันหมุนตัวถาโถมออกไป จูตัวเสี้ยวกล่าวว่า “หากบอกว่ามีเพียงเจ็ดคนที่สามารถฝ่ากลไกทั้งหมดนี้ได้ ไม่ว่าคำนวณอย่างไรอย่างน้อยต้องนับคนผู้หนึ่งเข้าไป” “คนผู้นี้เป็นใคร?” “แป๊ะเจี๊ยกเกีย”

แป๊ะเจี๊ยกเกีย เมืองหยกขาวสุราลัย แป๊ะเจี๊ยกเกียไม่ได้อยู่บนสุราลัย หากทว่าอยู่บนหลังม้า มันความจริงเป็นคนเสเพล ชอบร่อนเร่พเนจรระหว่างทางเขาคบหากับบุคคลทุกประเภท ระหว่างร่อนเร่พเนจร อานม้าและฝึกกระบี่ของเขาเก๋าคำที่ละน้อย หนวดเคราก็แข็งกระด้างที่ละน้อย แต่ชีวิตของเขาเต็มไปด้วยความสดใสและมีชีวิตชีวาตลอดกาล เขาคำนวณไม่ออกว่า ในการเดินทางช่วงต่อไปจะเกิดเรื่องราวใด? พบพานบุคคลเยี่ยงไร?

ลมหนาวเย็นลงที่ละน้อย ฝนตกลงมาอย่างแน่นหนา ตอนนี้แป๊ะเจี๊ยกเกียได้พบกับดวงตาที่น่าลุ่มหลงคู่หนึ่งอยู่ในรถม้า เรียกให้เขาขึ้นมานับรถม้าเพื่อหลบฝน เขาลงจากหลังม้า แล้วก้าวขึ้นรถไป นางเรียกว่าอ้วงจีเอี้ย ทั้งสองสนทนากันมากมาย อ้วงจีเอี้ยบอกให้แป๊ะเจี๊ยกเกียเป็นเพื่อนดื่มสุรากับนางสักถ้วย แป๊ะเจี๊ยกเกียเฒ่ามายุแล้ว

ดังนั้นตอนนี้เขาปวดศีรษะแทบระเบิด ดีที่มีของเย็นเยียบสิ่งหนึ่งวางลงบนใบหน้าของเขา ทำให้เขาตื่นขึ้นมา ของที่เย็นเยียบเป็นมือของปิงน้อย เพราะมือขวาของม้นติดตั้งดาขอเหล็กอันหนึ่ง ปิงน้อยมีชื่อจริงว่าปิงเล้งเฮียงเป็นสหายของแป๊ะเจ็๊กเกียเอง ปิงน้อยบอกว่ามีผู้คนถึงสิบคนมาเยี่ยม ให้กับแป๊ะเจ็๊กเกีย คนแรกคือผมแดงแห่งฮ้อต้ง คนที่รับประทานผลรากบัวคือเตี้ยดาบเดียว เจ้าหน้าที่มือปราบสวมหมวกฟูแดงคือม้าขาวเตี้ยซา และบริวารของพวกมันอีกหลายคน ทั้งหมดมาเพราะเหตุใดแป๊ะเจ็๊กเกียไม่ทราบ ยังมีนายน้อยของตระกูลจู จูตัวเสี่ยว สตรีชราผมหงอกชานางหนึ่ง โฉนผู้คนมากมายยังที่นี่? ปิงน้อยตอบว่า “ที่นี่ความจริงเป็นโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ตามได้” แป๊ะเจ็๊กเกียกล่าวว่า “อย่างนั้นดาบไว้มังกรเขียว ตัวประหลาดผมแดง ม้าขาวเตี้ยซา ล้วนมาเพราะข้าพเจ้า?” ไม่มีคำตอบเหมือนแป๊ะเจ็๊กเกียยากที่จะจัดการ แต่นางเล่า?

อ้วงจี้เฮียอยู่ห้องข้างๆตื่นนอนแล้ว แป๊ะเจ็๊กเกียเดินเข้ามาอย่างเงียบงันจ้องมองดูนาง หน้าแดงชา ขบริมฝีปากบอกว่า ปวดศีรษะแทบตายแล้ว พลันได้ยินเสียงหนึ่งดังว่า “นั่นง่ายตายยิ่งท่านเพียงพินศีรษะนางลงมาก็ใช้ได้แล้ว” แต่ข้างนอกกลับไม่มีใคร คนกล่าวว่าอาจเป็นใคร? อ้วงจี้เฮียต้องการให้แป๊ะเจ็๊กเกียรั้งอยู่เป็นเพื่อนนาง ทันใดนั้นบังเกิดเสียงร้องให้ดังมา ร้องด้วยความเศร้าโศกเสียใจยิ่ง แป๊ะเจ็๊กเกียเดินถึงริมหน้าต่าง ก็เห็นโลงใบหนึ่ง สตรีชราผมหงอกชานางนั้น กับเด็กชายอายุสิบสามสิบสี่นั้นฟูกายร้องไห้บนโลงร้องไห้จนเสียงแหบแห้ง

ตอนนี้ใกล้สนธยาแล้ว แป๊ะเจ็๊กเกียกับปิงเล้งเฮียงเดินผ่านหน้าคน คล้ายมีสายตามากหลายจ้องมองพวกเขาอยู่ รोजนพวกเขาเหลียวหน้ากลับ สายตาเหล่านั้นล้วนหลบลี้หายไป แต่ไม่ใช่ อ้วงจี้เฮีย ดวงตาของนางทอดประกายความรักที่ยากบงบอกบรรยายชนิดหนึ่งคล้ายกับเป็นสายใยนับร้อยนับพัน ม้วนพันข้อเท้าแป๊ะเจ็๊กเกียไว้ แป๊ะเจ็๊กเกียเดินไปเบื้องหลายก้าวจากนั้นกล่าวว่า “อาจบางทีคนพวกนั้นไม่ได้มาเพราะข้าพเจ้า” “อาจจะ” สถานที่รับประทานอาหารของที่นี่แม้ไม่ใหญ่โตแต่พิถีพิถันยิ่ง คนของสมาคมมังกรเขียวทั้งสามยึดครองโต๊ะที่อยู่ใกล้ประตูที่สุด รอคอยคนผู้หนึ่ง จูตัวเสี่ยวนั่งอยู่ติดหน้าต่างดื่มกินเป็นการใหญ่ ชายฉกรรจ์ชุดเขียวรัดกุมผู้หนึ่งหลังเหี่ยวโซมหน้าก้าวยวๆเข้ามา คนของสมาคมมังกรเขียวทั้งสามพอบเห็น สีหน้าปรากฏแว่ผิตหวัง แต่คนผู้นั้นกระซิบที่บอกที่ข้างหูพวกมันหลายประโยคแล้วผละจากไป สีหน้าอันรุ่มร้อนกระวนกระวายของคนของสมาคมมังกรเขียวทั้งสามกลับปลาสนาการสิ้น จูตัวเสี่ยวขมวดคิ้ว ความรุ่มร้อนของผู้อื่นคล้ายเคลื่อนย้ายมายังบนใบหน้ามัน

อ้วงจี้เฮียกุมมือแป๊ะเจ็๊กเกียแน่นแน่น เดินขึ้นชั้นบนของหอน้อย อ้วงจี้เฮียนอนบนเตียง แป๊ะเจ็๊กเกียก็นอนอยู่บนเตียง ทั้งสองถอดรองเท้าบนเตียง เพียงถอดรองเท้าออก หากแต่สวมใส่เสื้อผ้าเรียบร้อยดั่งเดิม อ้วงจี้เฮียนำดาไหลหลังออกมาบอกว่านางหนีออกจากบ้านเพราะมารดาบังคับให้แต่งงานกับเผ่าชรามั่งมีเงินทอง ตอนนี้นางปิตินดียิ่งที่ได้พบบุรุษเช่นแป๊ะเจ็๊กเกีย ยังไม่สิ้นรัตติกาล

แป๊ะเง็กเกียจู้ดหลับให้นางหลับไหล เพราะเขาตกลงใจไปเสาะหาคนเหล่านั้นก่อน จะเสาะหาเรื่องนี้ก่อนฟ้าสว่าง จึงเรียกปึงเล้งเฮียงให้ไปเรียกหาพวกนั้นมา

จู้ดว่ส่วยคล้ายนอนแล้ว ทันใดนั้นหน้าต่างถูกกระแทก ชั่วพริบตาถึงหน้าเตียงกระบี่จ่อใส่คอหอยมัน ให้มันตามมา จู้ดว่ส่วยได้แต่ติดตามไป มันคาดคิดไม่ถึงว่าในโลกกลับมีฝีมือที่รวดเร็วเพียงนี้ นอกห้องพักมันพบว่าหัวหน้าพรรคผมแดงกับสมาคมมังกรเขียวทั้งสามยืนอยู่ที่ลานตึก สีหน้าของทั้งหมดหาได้นำดูว่ามันไม่ ในใจของทุกคนล้วนทราบว่ ตอนนี้ตัวเองมีทางเลือกเพียงสองสาย นั่นคือฆ่าคนหรือว่าถูกฆ่า แต่แป๊ะเง็กเกียทราบว่พวกมันคิดผิดเพราะเขามาเจรจาโดยสงบทั้งใจจะให้สิ่งที่พวกมันต้องการแลกกับหลังจากพวกมันได้ของไปแล้วปล่อยให้เขากับอ้วงจี้เฮียจากไป อย่าได้มารังควานหาเรื่องอีกเป็นอันตกลง ฉะนั้นจึงล้วงถุงแพรที่ข้างในมีอัญมณีอันมีค่ามากหลายออกมาแต่ทั้งหมดกลับผิดหวัง สมบัติอันล้ำค่าอยู่บนโต๊ะ จนบัดนี้ยังไม่มีผู้ใดหยิบฉวย เขาขบคิดไม่เข้าใจว่าตอนนี้พวกมันยังต้องการอันใด? ยามนั้นม้าขาวเตี้ยซาน่าไข่มุกมาจำนวนหนึ่ง หัวหน้าพรรคผมแดงนำแผ่นทองมาปึกหนึ่ง สมาคมมังกรเขียวนำเงินสุกปลั่งมาหีบหนึ่ง จู้ดว่ส่วยนำตัวแลกเงินใหม่เอี่ยมมาฉบับหนึ่ง ทั้งหมดนี้นำมาให้แก่เขาเพื่อให้เขาจากไปยิ่งเร็วยิ่งดี แป๊ะเง็กเกียพลันเข้าใจที่แท้เป้าหมายของพวกมันมิใช่เขาหากแต่เป็นอ้วงจี้เฮีย เพียงเพราะกริ่งเกรงต่อกระปี่งยี่นยาวของเขาจึงไม่กล้าลงมือ พวกมันไม่เสียสายกับการจ่ายค่าตอบแทนอย่างมหาศาล ต้องการตัวนางให้จงได้ ไม่ทราบมีจุดประสงค์ใด? เหตุใดชักจูงให้ยอดฝีมือชาวยุทธจักรเหล่านี้รู้ตมาหานาง? หรือว่านางกล่าวโปปด ที่กล่าวมาเพียงเพื่อให้เขาคุ่มครองนาง หัวใจแป๊ะเง็กเกียตกลูบลง สิ่งที่พวกมันต้องการย่อมมีคุณค่ายิ่งกว่านั้นเป็นอะไร?

เป็นอ้วงจี้เฮียหรือว่าสิ่งที่นางพกติดตัว? สิ่งที่พวกมันต้องการไม่ใช่ตัวนางแต่เป็นสิ่งใด แป๊ะเง็กเกียไม่ทราบ พวกมันไม่บอกออกมา แป๊ะเง็กเกียเงยหน้าขึ้นพลันพบว่าแสงโคมสะท้อนเงาร่างสองสายทอดาบบนหน้าต่าง เงาร่างสายหนึ่งคืออ้วงจี้เฮีย ยังมีอีกคนหนึ่งเล่า? เขาไม่ทราบตัวเองสมควรบุกขึ้นไปหรือไม่? เพราะเขาไม่ต้องการระแวงสงสัยสหายของเขา ปึงน้อยเป็นสหายของเขา ยามนั้นพลันได้ยินเสียงอุทานของอ้วงจี้เฮียด้วยความตระหนกคำหนึ่ง แป๊ะเง็กเกียจึงพุ่งขยับขึ้นหอน้อยดุจเกาทัณฑ์ ในห้องมีคนสองคนคืออ้วงจี้เฮียที่สีหน้าขาวซีดไร้สีเลือด กับอีกคนหนึ่งดูไปคล้ายกับผีดิบ ผีดิบตนนั้นลงมือจูโจมแป๊ะเง็กเกียด้วยแส้วคล้ายกับบอสพิซ แต่ไม่อาจทำอะไรแป๊ะเง็กเกียได้มันจึงหลบหนีหายไปกับความมืด แป๊ะเง็กเกียจึงติดตามไปถึงห้องของสตรีชราานั้นที่ผีดิบหายไ สตรีชรา กับเด็กชายกลับลงมือใส่แป๊ะเง็กเกีย ยามนั้นฝ่าโลงพลันเปิดออกแส้เส้นหนึ่งจูโจมออกมาฉวนพันรอบเอวของแป๊ะเง็กเกียเอาไว้ แต่ทั้งสามคนไม่อาจต่อต้านกระบี่ของแป๊ะเง็กเกียได้สตรีชราที่ไม่ชรา กับเด็กชายจึงล้มลง ที่แท้ผีดิบคือกงซุนแจแห่งสมาคมมังกรเขียว เด็กชายนั่นไม่ใช่เด็กชายหากแต่เป็นคู่หูของกงซุนแจส่วนสตรีชราคือภรรยาของมันทั้งหมดล้วนปลอมแปลงโฉม ที่พวกมันลงมือต่ออ้วงจี้เฮียเพราะต้องการทวงถามแบบแปลบหนึ่งทีนางหลอกลวงไปจากมัน ผีดิบไม่ทันกล่าวจบก็ล้มลงเพราะ

ตาขอจากมือของปิงเล้งเฮียง เป๊ะเง็กเกียเดินออกไปเพื่อจะไปหาอ้วงจีเฮี้ยแต่แล้วเขาก็ล้มลงเขาไม่คิดว่าสหายของเขาจะเป็นคนของสมาคมมังกรเขียว ปิงเล้งเฮียงกลับเป็นหัวหน้าสาขาสมาคมมังกรเขียว สถานที่นี้ก็เป็นหนึ่งในสามร้อยหกสิบห้าสาขาของสมาคมมังกรเขียว ที่แท้สิ่งที่สมาคมมังกรเขียววางถามกลับเป็นแบบแปลขนนกยูง ฟังว่าอาวุธลับในโลกหล้ามีทั้งสิ้นสามร้อยหกสิบชนิด แต่นับตั้งแต่มียาอาวุธลับเป็นต้นมา ขนนกยูงจัดเป็นชนิดที่ประสบความสำเร็จที่สุดและน่ากลัวที่สุด ปิงเล้งเฮียงให้เป๊ะเง็กเกียมอบแบบแปลมาและให้เลือกทางเดินสองสาย ทางหนึ่งคือเดินลงโลง ทางหนึ่งคือเดินเข้าสมาคมมังกรเขียว แต่เขาทราบปิงเล้งเฮียงไม่ปล่อยยให้เขามีชีวิตรอดเด็ดขาด ดังนั้นเป๊ะเง็กเกียบอกว่าขนนกยูงไม่อยู่ที่เขาจากนั้นมองดูสิ่งของเครื่องใช้ทุกชิ้นภายในห้องนี้เพียงแต่ไม่มองดูกระบี่ ปิงเล้งเฮียงหยิบกระบี่ขึ้นมามตรวจสอบพบว่าด้ามกระบี่ภายในกลวงคล้ายชุกซ่อนบางสิ่งจึงเปิดออกมา ที่ซ่อนอยู่ภายในด้ามกระบี่กลับเป็นเข็มพิษกลุ่มหนึ่ง ชีวิตของมันก็จึงจบลง

ทันใดที่นอกประตูบังเกิดเสียงฝีเท้าผู้คนมากมายดังขึ้น เป๊ะเง็กเกียทอดถอนใจ ในที่สุดมาแล้ว จูตัวเสี้ยว ม้าขาวเตี้ยซา หัวหน้าพรรคผมแดง เตี้ยดาบเดี่ยวและคนของสมาคมมังกรเขียวทั้งสามลั่นมาแล้ว ความจริงเป๊ะเง็กเกียแสร้งตายเพราะจุดที่ปิงเล้งเฮียงจี้สักรัดยังไม่คลาย แต่จูตัวเสี้ยวกลับดูออก กลับปิดสักรัดจุดเพิ่มเติมอีกหลายจุด เตี้ยดาบเดี่ยวพาดดาบกับลำคอของเขาแต่ไม่อาจฟันลงมา เพราะแบบแปลขนนกยูงค้ำยันไว้ พวกมันค้นถามเป๊ะเง็กเกียให้บอกมาแต่เขาปิดปากลง หัวหน้าพรรคผมแดงกำลังจะใช้อสรพิษเพื่อให้เป๊ะเง็กเกียเปิดปาก ทันใดที่ลานตึกพลันบังเกิดเสียงของอ้วงจีเฮี้ย พร้อมกับให้พวกมันหยุด ไม่เช่นนั้นนางจะเผาแบบแปลทิ้ง มือข้างหนึ่งถือเทียนเล่มหนึ่ง อีกข้างถือม้วนกระดาษม้วนหนึ่งจ่อเข้าหาเปลวเทียน สามารถติดไฟทุกเมื่อ หัวหน้าพรรคผมแดง ม้าขาวเตี้ยซาลั่นหยุดลง อ้วงจีเฮี้ยขอให้พวกมันถอยออกไปเพื่อจะได้คุยกับเป๊ะเง็กเกีย จูตัวเสี้ยว ม้าขาวเตี้ยซา เตี้ยดาบเดี่ยว ทั้งสามกลับลงมือสักรัดจุดเป๊ะเง็กเกียอีกหกแห่ง คอยหันกายเดินออกไป ขณะที่อ้วงจีเฮี้ยสนทนากับเป๊ะเง็กเกียที่เบื้องนอกพลันเสียงร้องดังๆ ถกเถียงกันแสดงว่าพวกมันไม่อาจตกลงกันได้ว่าแบบแปลขนนกยูงควรเป็นของใคร หัวหน้าพรรคผมแดง คนของสมาคมมังกรเขียวทั้งสาม ม้าขาวเตี้ยซา จูตัวเสี้ยว เตี้ยดาบเดี่ยว พวกมันทั้งแปดลงมือเข่นฆ่ากันเอง สุดท้ายหลงเหลือเพียงจูตัวเสี้ยวกับเตี้ยดาบเดี่ยวที่แท้พวกมันทั้งสองรวมมือกันก่อนแล้ว

เสียงแผดร้องด้านนอกประตูคล้ายเสียงไก่ขันที่ห่างไปดั่งครั้งแล้วครั้งเล่า เป๊ะเง็กเกียหน้าซีดขาวดาวตาทอดแววเศร้าสลด เขามิได้เศร้าเสียใจกับจุดจบของคนเหล่านั้น แต่เป็นความเศร้าสลดในมนุษยชาติ...ความละโมภและความอำมหิตของมนุษยชาติ ผู้ที่หลงเหลือเป็นคนสุดท้ายมิใช่จูตัวเสี้ยวเพราะอ้วยเทียนพัง

ที่แท้แบบแปลเป็นของปลอม ทั้งหมดทั้งมวลนี้เป็นหลุมพรางประการหนึ่งที่อ้วงจีเฮี้ยกับอ้วยเทียนพังสร้างขึ้น เพื่อให้พวกมันเข่นฆ่ากันเองสุดท้ายเงินทองที่นำมาต้องตกเป็นของนางกับอ้วยเทียนพัง เตี้ยดาบเดี่ยวกลับตัดสินใจจบชีวิตด้วยมือตัวเอง ทันใดนั้นอ้วงจีเฮี้ยก็จู่โจมใส่

อ้วยเทียนฟัง มันทราบแต่แรกว่านางต้องลงมือต่อมันจึงประจบมือรับดาบไว้ แต่น่าเสียดายมันกลับลืมเลือนแป๊ะเจี๊ยะเกียที่ความจริงนอนอยู่บนพื้นดังนั่งอ้วยเทียนฟังจบชีวิตในลักษณะนี้

อ้วงจีเฮียที่แท้งเป็นใครแป๊ะเจี๊ยะเกียไม่สามารถคาดเดาได้ แต่หาสำคัญไม่ เพราะนับแต่นั้นนางอยู่เคียงข้างเขา ไม่มีวันไปจากเขาเพียงนี้ก็พอแล้ว นี่เป็นตำนานเรื่องที่หนึ่ง ไม่ว่ากระบี่คมกล้าปานใดไม่อาจเทียบเท่ายมเดียวที่รัดตรึงใจ

๒. ขนนกยูง (พ.ศ. ๒๕๑๗)

กอลิบ เต็งก่ง ทิงเอี้ย เชี่ยวบู๊ และเบเปียง ผู้คนทั้งห้าคนนี้ตระเตรียมกระทำเรื่องราวที่น่าตื่นตระหนกรายหนึ่ง พวกมันทั้งห้าเป็นมือเพชรฆาตที่น่ากลัวที่สุดห้าคนของหน่วยงานลี้ลับหน่วยงานหนึ่ง บุคคลที่พวกมันคิดฆ่าคือ วีรบุรุษแดนเลี้ยวต่งแป๊ะลี่เซียงแซ เจ้าสำนักคัมภีร์กัณภัยเชี่ยวชาญที่เดินทางเข้าดำนมา เพราะได้รับคำเชิญจากสี่สำนักคัมภีร์กัณภัยใหญ่ของตงจ้วน ในยุทธจักรมีคำเล่าลือว่า สี่สำนักคัมภีร์กัณภัยใหญ่คิดควมรวมกับสำนักคัมภีร์กัณภัยเชี่ยวชาญ รวมตัวเป็นสหพันธ์คัมภีร์กัณภัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุด การเดินทางมาครั้งนี้นอกจากผู้ติดตามสี่คนแล้วยังมีเจ้าสำนักคัมภีร์กัณภัยสยบไกลเต่งเตี้ยไ้หัวกับหัวหน้าคัมภีร์กัณภัยเกริกไกรพู่กันจักรวาลไซมิ่งเซ่ง ดังนั้นมีผู้คนจำนวนมากเห็นว่ามันไม่อาจตาย และมีผู้คนจำนวนมากเห็นว่ามันไม่อาจไม่ตาย

แป๊ะลี่เซียงแซไม่อาจตาย กอลิบกำหัดแนบแน่น สายลมโชยพัดจากสุุดปลายของถนนโชยพัดพัดเสื้อผ้าที่เปียกชุ่มของเขา ปฏิบัติการครั้งนี้รายละเอียดทุกประการ ขั้นตอนทุกอย่างก้าวถูกกำหนดไว้ตั้งแต่แรกแล้ว มีแต่เขาเท่านั้นที่สามารถช่วยแป๊ะลี่เซียงแซรอดพ้นจากความตายได้ ตอนนี้ม้าของแป๊ะลี่เซียงแซมาถึงจุดปฏิบัติการแล้ว แป๊ะลี่เซียงแซต้องตายแน่นอน กอลิบกำทวนแนบแน่นขณะจะโถมออกไปช่วยแป๊ะลี่เซียงแซ กลับมีมิดเล่มนหนึ่งจ่อใส่กระดูกสันหลังของเขาเพราะครั้งหนึ่งแป๊ะลี่เซียงแซเคยช่วยชีวิตเขาไว้ เพื่อไม่ให้ปฏิบัติการครั้งนี้ผิดพลาดจึงมีคนอื่นมาแทนที่กอลิบ แต่กอลิบไม่อาจติดค้างบุญคุณครั้งนั้นเด็ดขาด

ปฏิบัติการภาษาฟ้าเริ่มแล้ว นักฆ่าทั้งห้าเริ่มเคลื่อนไหว ทั้งหมดล้วนจู่โจมใส่แป๊ะลี่เซียงแซ แต่เชี่ยวชาญกลับจู่โจมใส่พวกเดียวกัน ช่วยเหลือแป๊ะลี่เซียงแซรอดพ้นจากการล่อจู่โจม ไม่รอให้แป๊ะลี่เซียงแซกล่าวขอบคุณก็ลอยตัวหนีไป เขาทราบว่าที่นี่ไม่ต้องให้เขาอยู่สืบไป พริบตาที่ทุกคนตื่นตระหนก กอลิบหักศอกกระทุ้งใส่คนที่จ่อมีดปลายแหลมใส่เขา ขณะที่คนผู้นี้ล้มลงกอลิบก็พุ่งขวับขึ้นเข้าไปช่วยเหลือแป๊ะลี่เซียงแซสำเร็จ ก็พุ่งขวับติดตามเชี่ยวชาญไป ทั้งนี้เพราะเขาทราบหน่วยงานนี้ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นคนที่ทรยศเด็ดขาด ตอนนี้เขาต้องเริ่มหลบหนี หลบหนีโดยไม่หยุดหย่อน จวบจนวันตายจึงยุติ นี่เป็นชะตากรรมของคนเคนตายเช่นเขา แต่เขาไม่ติดค้างบุญคุณผู้ใดอีกเพียงนี้ก็พอแล้ว

ตอนนี้เซียวบูผู้นี้เป็นสหายของกอลิบแล้ว สหายที่ผูกชะตาชีวิตร่วมกับเขาคนหนึ่ง กอลิบถามเซียวบูเพราะเหตุใดถึงช่วยชีวิตแป๊ะลิ้เซียงแซ เซียวบูกล่าวว่า “หากท่านเห็นสมควรกระทำเรื่องหนึ่ง จะต้องกระทำไม่จำเป็นต้องถามว่าผู้อื่นเคยกระทำอะไรให้แก่ท่าน”

กอลิบบอกให้เซียวบูชะล้างเสื้อผ้าชะล้างร่างกายเพื่อไปยังสถานที่แปลกพิสดารแห่งหนึ่ง สตรีแปลกพิสดารนางหนึ่ง เซียวบูจึงถามกอลิบเหตุใดไม่ชะล้างทวนเงินอาวุธของเขา กอลิบตอบว่า “ทวนยังสะอาดหมดจดกว่าคน” “ที่ทวนไม่มีควาเลื้อด?” “ไม่มี เป็นคนฆ่าคน มิใช่ทวน” เป็นคนฆ่าคน มิใช่กระบี่และมีทวน เหตุใดคนต้องฆ่าคน? เซียวบูปล้นกระโจนลงน้ำไป โลกของปลายังสะอาด สะอาดกว่าโลกของคน

สะพานน้อย สายน้ำไหล บ้านหลังน้อยหลังหนึ่งปลูกสร้างอยู่เชิงเนินที่หน้าสายน้ำ ชายชราผมหงอกขาว รูปร่างกำยำสูงใหญ่ผู้หนึ่งกำลังผ่าฟืนที่ลานบ้าน มันมีมือเพียงข้างเดียว แต่มือของมันข้างนี้ประเปรียวยิ่ง มีพลังยิ่ง มันเรียกว่าตัวเดียว(คชสาร)

“ข้าพเจ้าทราบที่ท่านต้องกลับมา ข้าพเจ้าทราบ” เป็นเสียงที่นุ่มนวล อ่อนหวานของหญิงสาว กอลิบพอได้ยินสุมเสียงนี้ ดวงตาก็ทอดประกายความรักและความยินดีที่ไม่สามารถบ่งบอกบรรยายชนิดหนึ่ง เซียวบูแทบขมดุนซึมเซา เขาพลันพบว่าตัวเองต้องการเห็นสตรีนางนี้ถึงเพียงนั้นนางย่อมต้องคู่ควรให้บุรุษกระทำทุกเรื่องราวเพื่อนาง เซียวบูติดตามกอลิบเดินเข้าไปในบ้าน หลังจากนั้นความคิดคำนึงทั้งหลายล้วนหยุดนิ่ง แม้แต่หัวใจก็หยุดเต้น ในที่สุดเขาก็เห็นซังซังแล้ว ความรู้สึกของปราดแรกที่เขาเห็น เขาเชื่อว่าชั่วชีวิตนี้ตัวเองยากลืมเลือนได้ หญิงงามที่บรรดาให้กอลิบไม่เสียดายกับการเสียสละทุกสิ่งเพื่อนางผู้นี้มีเพียงเป็นสตรีที่เจริญเติบโตอย่างพิกลพิการ มีหน้าซำยังเป็นคนตาบอดผู้หนึ่ง แต่นางเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นและความหรรษา คล้ายหญิงงามที่แท้จริงนางหนึ่ง กอลิบจับจ้องมองนาง เห็นสีหน้าอันขาวซีดชูปะเซียะและกระด้างของนาง พลันทองแววปลาบปลื้มเป็นสุขอย่างบอกไม่ถูก ความคับแค้นและความกระเทือนที่ได้รับจากเบื้องนอก ยามนี้ล้วนลืมนเลือนไปจนหมดสิ้น กอลิบคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ท่านสามารถบอกว่าพวกเขาไม่คู่ควรกันหรือ? เซียวบูพลันพบว่านางงดงามยิ่ง สตรีนางหนึ่งขอเพียงบันดาลให้บุรุษของนางปลาบปลื้มเป็นสุข อันๆมาตรว่ามีส่วนบกพร่องอยู่บ้าง ยังนับเป็นอย่างไรได้?

ตัวเดียวจดจำออกมาว่าเซียวบูไม่ใช่เซียวบูแต่เป็นบุตรหลานตระกูลใหญ่ จึงไล่ให้เขากลับบ้านที่แท้เซียวบูคือชีวหงส์จ้อแห่งหมู่ตึกนกยูง เป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของตระกูลชีว ชิวหงส์จ้อก็จดจำออกมาว่าตัวเดียวแท้จริงแล้วคืออสนีบาตใหญ่กิมโคเคยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน เคยประลองฝีมือกับบิดาของชีวหงส์จ้อหัวหน้าแห่งหมู่ตึกนกยูง สุดท้ายกิมโคเคยพ่ายแพ้ต้องสูญเสียแขนไปข้างหนึ่ง ตอนนี้กิมโคเคยจึงไม่ใช่ยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดินอีก

ที่ชีวหงส์จ้อหนีออกจากบ้านเพราะเขาถูแคลนขนนกยูง ที่เป็นเพียงอาวุธลับกระบอกเดียวเท่านั้นที่ทุกคนนับถือและเกรงกลัวไม่ใช่พวกเขา แต่เป็นขนนกยูง เขาต้องการพิสุทธ์ตัวเองจึงเข้าร่วมหน่วยงานลับลับนี้ที่สาขาหนึ่งของสมาคมมังกรเขียวและหาโอกาสทำลายหน่วยงานดังกล่าว

กิมโคกะขอให้ชีวหงส์จ้อกลับหมู่บ้านนกยูงไป แต่เขาไม่กลับเพราะต้องรอตี๋มสุรามงคลของกอลิบกับซังซังก่อน แต่ยังไม่ทันได้ตี๋มสุรามงคลนักฆ่าของหน่วยงานลับกลับมาแล้วมาเอาชีวิตของพวกเขา พวกมันมาทั้งสี่คนคือมือเจียง มั่วฮง เต็งกั้ง และบัณฑิตนรภูมิไซมั้งเง็ก บุคคลทั้งสี่นี้น่ากลัวยิ่ง แต่กอลิบและพวกไม่อาจให้ซังซังรับรู้เรื่องนี้โดยเด็ดขาด ไม่อาจทำลายความฝันอันหวานชื่นนี้ของซังซัง กอลิบเพียงบอกว่าจะขับไล่โจรโดยเร็ว เขายอมตายพันครั้งแต่ไม่ต้องการให้ซังซังรับความกระทบกระเทือนเช่นนี้ บัณฑิตนรภูมิมองพวกเขาสองคนคล้ายคนตายแล้ว แต่มันผิดพลาดแล้ว เพราะบัณฑิตนรภูมิคาดคิดไม่ถึงว่ายอดฝีมือเช่นอสนีบาตใหญ่จะปรากฏตัวในที่นี้ดังนั้นมันจึงตายมือเจียง เต็งกั้ง มั่วฮงก็เช่นกัน พวกมันทั้งสี่ทำลายความฝันของซังซัง อสนีบาตใหญ่หวังว่ากอลิบปลอมโยนนาง การปลอมโยนสตรีเป็นเรื่องของบุรุษหนุ่ม คนชราได้แต่ขุดหลุมฝังคนตาย มันจึงก้มเอวหัวชاکศพของมั่วฮง

มั่วฮงยังไม่ตาย กระบี่ของมันจึงแทงใส่ข้างเอวอสนีบาตใหญ่ จมลึกเสมอด้าม มั่วฮงกลับหลบหนีไป ก่อนสิ้นใจอสนีบาตใหญ่ขอร้องให้ชีวหงส์จ้อกลับแล้วดูแลหมู่บ้านนกยูงดีๆ การจะล้มสมาคมมังกรเขียวได้นั้นต้อง “ร่วมแรงร่วมใจ” อสนีบาตใหญ่กล่าวคำพูดที่คิดกล่าวออกมาแล้ว มันทราบว่าการตายของมันมีคุณค่า คิดมีชีวิตอย่างมีคุณค่ามาตราบว่ายากลำบาก คิดตายอย่างมีคุณค่ายิ่งไม่ตายตาย

กอลิบกับชีวหงส์จ้อแยกทางกันตามเส้นทางของตนเอง กอลิบกับซังซังเลือกใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายและสมถะในหมู่บ้านชนบทแห่งหนึ่ง ใช้ชีวิตอย่างสงบและหวานชื่น สองปีมานี้นับว่าปีความสุขสงบจริงๆ

ทว่ามั่วฮงมาแล้วมาเพื่อแก้แค้น มันฆ่าคนเชื้อง้ออย่างยิง ต้องทรมานผู้ที่ฆ่าให้หมดหวังพังทลายทั้งร่างกายและจิตใจแล้วมันค่อยลงมือ มันจึงให้เวลา กอลิบเจ็ดวันให้เตรียมเรื่องหลังให้พร้อม มันสามารถรออย่างใจเย็น เพราะมันทราบสองปีมานี้กอลิบจับจอบมากเกินไปแล้วมันกลับฝึกปรือทุกวัน มันทราบกอลิบสูญเสียความมั่นใจแล้ว เขาพังทลายอย่างสิ้นเชิง แต่กอลิบนึกถึงสหายสหายเพียงหนึ่งเดียวของเขา ชิวหงส์จ้อ

กอลิบต้องแยกจากซังซังอย่างยากเย็นเพื่อเดินทางไปหมู่บ้านนกยูง เพราะเขามีความหวังที่สวยงามประการหนึ่ง ขนนกยูง ในโลกไม่มีอาวุธลับใดนักกลัวกว่าขนนกยูง และไม่มีอาวุธใดคงตามกว่าขนนกยูง คนผู้หนึ่งยามซับซ้อนจนเจียน ทราบว่าตัวเองยังมีสหายที่สามารถร่วมทุกข์ร่วมสุขคนหนึ่ง ในโลกมีเรื่องใดสามารถทดแทนความรู้สึกนี้ได้ กอลิบจึงขอยืมยืมขนนกยูงจากชีวหงส์จ้อ แม้เขาปฏิเสธกอลิบจะไม่โทษเขาเพราะมันทราบว่าขนนกยูงคือความมั่นคงของหมู่บ้านนกยูง คืออำนาจเป็น

ทุกสิ่งทุกอย่างของหมู่ตึกนกยูง แต่ชีวหงส์กลับไม่ปฏิเสธ เพียงบอกให้กอลิบอย่าใช้ขนนกยูงเด็ดขาดถ้าไม่จำเป็น กอลิบจึงยี้ดอกเดินออกไป

กอลิบกลับมาแล้วกลับมาด้วยความเบิกบานยิ่ง มีความมั่นใจเปี่ยมล้น คล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ชังชังยินดียิ่ง แต่มัวยังกลับตระหนกยิ่ง มันไม่อาจทนรออีกต่อไป เพราะมันเริ่มสูญเสียความมั่นใจแล้ว จึงลงมือกระป๋องโจมตีกอลิบอย่างรวดเร็ว ซึ่งขัดกับนิสัยของมันดั่งนั้นมันจึงจบชีวิตลงในลักษณะนี้ กอลิบกางมือออกซังซังก็โผล่อ้อมอกของเขา จนบัดนี้ความสงบของพวกเขาก็เริ่มฟื้นคืน นำเสียดายพอเริ่มต้นก็สิ้นสุดยุติ

กอลิบกลับทำขนนกยูงอันตรายหายไป ไม่มีใครสามารถเข้าใจได้ว่าเรื่องนี้หนักหนาเพียงใด ชังชังก็ทราบว่าเป็นเรื่องไม่น่าให้อภัย แต่ไม่ว่าคราเคราะห์อันใด สมควรให้ผู้คนสองคนแบกรับร่วมกัน กอลิบไม่กล้าที่จะไปพบหน้าชีวหงส์อีก แต่เขาต้องไป เพราะในชีวิตของคน มีเรื่องบางประการไม่ว่าท่านยินยอมกระทำหรือไม่ยินยอมกระทำ ล้วนมีอาจไม่กระทำ

เรื่องนี้ให้บทเรียนแก่เราประการหนึ่ง ชัยชนะที่แท้จริง มิใช่ใช้อาวุธเข้าช่วงชิงมา หากแต่ต้องใช้ความเชื่อมั่นของท่าน ไม่ว่าจะอาวุธใดก็ไม่อาจเทียบเท่าความเชื่อมั่นของมนุษยชาติ

๓. ดาบมรกต (พ.ศ. ๒๕๑๗)

นายผู้เฒ่าแซ่ตวนได้สั่งสอนให้ลูกชาย ท่องจำบทบัญญัติเจ็ดประการ ก่อนออกเดินทาง เนื่องจากตวนเจ็กได้รับมอบหมายจากบิดาให้ออกท่องยุทธจักร โดยมอบหมายหน้าที่ให้เดินทางไปอวยพรวันเกิดวีรบุรุษแคว้นกังหนำนามว่าจูคั๋ว ที่เป็นพี่น้องร่วมสาบานของนายผู้เฒ่าแซ่ตวน โดยมอบดาบมรกตที่เป็นของวิเศษประจำตระกูลตวนเป็นของขวัญวันเกิด และนำมุขมณีของตระกูลกลับไปมุขมณีที่ล้ำค่าที่สุดของตระกูล คือธิดาโทนของจูไท่เอี้ย นางเรียกว่าจูจูเป็นหญิงงามและเจ้าปัญญาที่ลือนาม ตวนเจ็กสามารถพิชิตนางหรือไม่ ตวนเจ็กไม่มีความมั่นใจจริงๆ ดาบมรกตเป็นศาสตราวุธเลิศล้ำมีตำนานเล่าขานว่าดาบมรกตชุกซ่อนความลับยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดขอเพียงสามารถคลี่คลายความลับนี้จะเป็นยอดฝีมือที่ร่ำรวยมหาศาล การออกมาสู่ยุทธจักรโลกกว้างย่อมจะมีผู้ที่หมายปองช่วงชิงของวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้

นายผู้เฒ่าแซ่ตวน ได้กล่าวกับบุตรชายว่า “ด้วยความฉลาดปราดเปรื่องและพลังฝีมือของเจ้า นับว่าพอท่องเที่ยวในยุทธจักรได้ แต่มีเรื่องหลายประการที่เจ้าไม่อาจกระทำเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นเรากลัวประกันว่า เจ้าจะต่อแค้นความยุ่งยากใส่ตัวในบัดดล” ตวนเจ็กเป็นเด็กที่อยู่ในโอวาทตั้งแต่เล็ก เรื่องหลายประการนี้ ไม่กล้าลืมนั่นเด็ดขาด บัญญัติทั้งเจ็ดประการที่ต้องหลีกเลี่ยงไม่ให้ต่อแค้นความยุ่งยากในยุทธจักร อันได้แก่

หนึ่ง ไม่อาจยุ่งเกี่ยวกับเรื่องไร้สาระ, สอง ห้ามไม่ให้คบหาสหายแปลกหน้า

สาม ห้ามไม่ให้เล่นพนันกับคนแปลกหน้า, สี่ อย่าได้สร้างศัตรูกับ หลวงจีน นักพรต และ
ขอทาน

ห้า อย่าอวดรวยต่อสาธารณชน, หก อย่าเชื่อคำพูดของคนอื่นโดยง่าย, เจ็ด ห้ามคบหากับ
สตรีแปลกหน้า ซึ่งข้อนี้ถือว่าสำคัญที่สุด

อย่างไรก็ดี เพียงไม่กี่วันที่ ดวนเจ็ก ออกจากบ้านท่องยุทธจักร ก็ได้ละเมิดบทบัญญัติที่
บิดาสั่งห้ามไปหลายต่อหลายข้อ ดังนั้นดวนเจ็กจึงพาตัวเข้าไปพัวพันกับเรื่องวุ่นวายในยุทธจักร

ที่ปักไซโ้ว บนเหลาสุราสวนชาเจียฮึงดวนเจ็กได้พบกับสตรีปลอมเป็นบุรุษนางหนึ่ง นาง
ต้องการสนทนากับมัน แต่ดวนเจ็กไม่อาจลืมนข้อห้ามเจ็ดประการนั้น ทันใดนั้นดวนเจ็กเห็นหลวงจีนสี่
รูปกำลังทำร้ายโฉมสะคราญนางหนึ่ง แมื่อดวนเจ็กไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เขาได้แต่ต้องยุ่งเกี่ยว
เพื่อความยุติธรรม หลังจากช่วยโฉมสะคราญนางนั้นสำเร็จ นางบอกว่านางชื่อฮวยแม่ไล่(บุพผาวิกาล
กราย) และดวนเจ็กพบว่าตัวเองละเมิดบัญญัติข้อห้ามถึงสี่ข้อ แต่เพราะการช่วยผู้อื่นทำให้เรื่องเลวร้าย
ไม่ ดวนเจ็กให้อภัยแก่ตนเองในบัดดล....การให้อภัยแก่ตนเองโยมิใช่ง่ายดายกว่าอภัยแก่ผู้อื่น

เพราะมันช่วยนางไว้ ฮวยแม่ไล่จึงต้องการตอบแทนดวนเจ็กด้วยการเลี้ยงสุรา ดวนเจ็กมีน
เมาแล้ว กำลังหลับไหล ฮวยแม่ไล่กลับหยิบฉวยถุงแพรจากกระเป๋าของมันออกมา แล้วยกต้นไม้จาก
จากกระถาง จากนั้นซุกไว้ในกระถางแล้ววางต้นไม้ไว้ดังเดิม กลับขึ้นเตียงหลับไหลไป ดวนเจ็กตื่นกลับ
ตื่นขึ้นมา จากนั้นยกต้นไม้หยิบฉวยเขาของตัวเองออกมาจากนั้นก็วางต้นไม้ไว้ดังเดิม พอรุ่งสางก็รีบ
ออกมา แต่นอกจากถุงแพรเงินทองของตนแล้วดวนเจ็กกลับได้เพิ่มของสองสิ่งคือพวงไข่มุกกับป้าย
หยก ไม่ทราบว่กระถางนั้นเป็นคลังสมบัติของฮวยแม่ไล่ที่หลอกลวงจากผู้อื่นหรือไม่ ระหว่างดวนเจ็ก
ถูกคนแจวเรือข้ามฝากจูโจมใส่ แต่มันไม่สามารถทำอะไรกับดวนเจ็กได้ แต่คนแจวเรือบอกว่าดวนเจ็ก
ถ้าไม่ยกตายที่ล่งเกินหลวงจีนทั้งสี่รูปนั้น หนทางรอดคือต้องไปหาคุ่เต้าหยินที่วัดหงส์ลิ้มยี่ แต่ดวน
เจ็กไม่ทราบจะไปทิศทางใด กลับปรากฏสตรีที่ปลอมเป็นบุรุษนั้นช่วยนำทางไปยังวัดหงส์ลิ้มยี่ นาง
เรียกว่าฮั่วฮั่วหงส์ นำมันไปพบกับคุ่เต้าหยิน ในที่นี้ดวนเจ็กได้พบกับโล้วเก้า เอ็งป่วยกลายเป็นสหาย
ดวนเจ็กถูกหลวงจีนที่จู้ยี้ใส่ร้ายว่าฆ่าลูกชายของโล้วเก้าแต่โล้วเก้ากลับเชื่อว่าดวนเจ็กไม่ทำเช่นนั้น
เพราะเหตุนี้ดวนเจ็กกับฮั่วฮั่วหงส์จึงได้ช่วยโล้วเสี่ยวฮุ้นลูกชายของโล้วเก้าจากหีบที่จมอยู่ก้นบึง

สุดท้ายดวนเจ็กพาตัวผ่านมรสุมทั้งหลายทั้งปวง ผ่านเล่ห์เหลี่ยมของมิฉาซีฟในแผ่นดิน
ลงเอยด้วยการคลี่คลายเรื่องลึกลับซ่อนเงื่อน ทำลายสาขาลับของสมาคมมังกรเขียว และพิชิตใจหญิง
งามจุจุ ที่ปลอมเป็นฮั่วฮั่วหงส์เพื่อทดสอบสามีในอนาคตของนาง ด้วยเหตุที่เขารู้ “สัตย์ซื่อถือ
คุณธรรม” เข้าหักหาญกับเล่ห์เหลี่ยมอันร้ายกาจ ทั้งหลายทั้งปวง

๔. ห่วงมารัก(แค้นสั่งฟ้า), (พ.ศ. ๒๕๑๘)

ก๊วะเทิงเฮียง หัวหน้าใหญ่ตึกฟ้าหอมได้อธิบายความอาวูรชนิดนี้ให้กับก๊วยเง็กเนี้ยหญิงสาวข้างกายว่า “เสียงเทียนปาเป็นคนมารักหรือ?” ก๊วยเง็กเนี้ยถามถึงอาวูรห้วงคู่ของเจ้าสำนักห้วงคู่ที่โดนตึกฟ้าหอมล้มล้าง หัวหน้าตึกฟ้าหอมกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า “มันไม่ ไม่ได้ขาด” “อย่างนั้นห้วงของมันไหนเรียกว่าห้วงมารัก?” “เนื่องเพราะห้วงคู่นี้ไม่ว่าคล่องอันใดไว้ จะคล่องรัดอย่างแนบแน่น ไม่ปล่อยให้หลุดมือเด็ดขาด เช่นเดียวกับตรึงที่มารักนางหนึ่ง”

ห้วงมารัก ที่เป็นศัตรารูธแห่งการฆ่าฟันคู่นี้ เป็นของเสียงเทียนปาเจ้าสำนักห้วงคู่ มีลักษณะเป็นห้วงเงินคู่หนึ่ง ที่ห้วงเงินคู่นี้ มีร่องรอยมิดสับสามรอย เพื่อจารึกไว้หลังจากเสียงเทียนปาพิชิตสังหารนักบู๊ลือนามชาวยุทธจักรจำนวนสิบสามคน

มีเพียงสิบสามคน เพราะมันเพียงฆ่าบุคคลที่คู่ควรให้มันฆ่า สิบสามจอมยุทธ์ที่ตายภายใต้ห้วงมารัก เหลือทิ้งไว้เพียงรอยมิดบางๆ บนห้วงเงินคู่สิบสามรอย ส่วนเสียงเทียนปาเจ้าของห้วงคู่ยามตกตาย ไม่มีแม้รอยมิดเหลือไว้เป็นที่ระลึกถึงสักรอยหนึ่ง ห่วงมารักคือเครื่องมือการฆ่าสังหารที่เห็นเป็นรูปธรรมจับต้องได้ หากแต่ในเชิงนามธรรมนั้น ห่วงมารักเป็นตัวแทนหรือสัญลักษณ์ของการตีความหมายที่ผิดพลาดของเรื่องราวระหว่างรักกับฆ่าทำลาย เซียวเสียวเอ็ง ก็เป็นตัวละครที่เดินแนวทางการฆ่าล้างแค้นเพื่อสนองตอบห้วงมารัก ทำทุกอย่างเพื่อเช่นฆ่าล้างทำลายศัตรูของห้วงมารัก

เซียวเสียวเอ็ง แห่งสำนักห้วงคู่ที่โดนตึกฟ้าหอมโค่นล้มล้างสำนัก เพื่อการล้างแค้นเซียวเสียวเอ็ง ใช้ทุกยุทธวิธีเพื่อที่จะโค่นล้มก๊วะเทิงเฮียงผู้เป็นหัวหน้าตึกฟ้าหอม โดยใช้ทุกวิธีการ ยอมสละซึ่งทุกสิ่งอย่าง เพื่อชำระล้างแค้นสั่งฟ้าครั้งนี้ให้จงได้ การล้างแค้นของ เซียวเสียวเอ็งนั้น ไม่เพียงแต่เพียงฆ่าทำลายชีวิตด้วยการต่อสู้ประลองยุทธ แต่ยังใช้เล่ห์เหลี่ยมอุบายสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจอย่างแสนสาหัสให้กับก๊วะเทิงเฮียง หัวหน้าตึกฟ้าหอม ให้สาสมกับความแค้นที่ทำไว้กับสำนักอาจารย์ของตน และคนหนึ่งที่เกิดเป็นเหยื่อการฆ่าล้างสำนักห้วงคู่ ก็คือหญิงสาวคนรักของเซียวเสียวเอ็ง แค้นของเซียวเสียวเอ็งจึงเป็นแค้นสั่งฟ้า

เซียวเสียวเอ็งวางแผนลึกลับด้วยการแฝงตัวเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของตึกฟ้าหอมทำทุกอย่างให้ ก๊วะเทิงเฮียงยอมรับและวางใจ ตลอดจนสร้างน้ำใจผูกพัน ทั้งหมดนี้เพื่อนำมาซึ่งความเชื่อใจ และทำการล้างแค้นด้วยการบ่อนทำลายจากแกนในสุดของศัตรู ซึ่งเป็นแผนเจาะภายใน เป็นทั้งการเจาะเข้าใจกลางทั้งโครงสร้างระบบชุมกำลังของตึกฟ้าหอม และเจาะเข้ากลางหัวใจหัวใจของก๊วะเทิงเฮียงไปพร้อมๆ กันน่าจะเป็นที่เห็นพ้องต้องกัน ในเรื่องของการทำงานสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้น หากระเบิดล้างผลาญจากภายใน ย่อมรุนแรงราบคาบกว่าการโจมตีจากภายนอก

แท้จริงแล้ว ความแค้น นั้นมีหน้าตาเป็นเช่นไรกันแน่ และสำหรับคนที่ถูกก่อร่างและบรรจุด้วยความแค้นอยู่ในตัวตน จะมีผลสะท้อนเช่นไรในบั้นปลาย ก่อนที่จะสิ้นลมก๊วะเทิงเฮียงกล่าวว่า “สิ่งที่ฆ่าเราไม่ใช่ห้วงมารัก หากแต่เป็นความแค้น”

“ความแค้นเป็นอารมณ์ความรู้สึกที่ดิบเถื่อนที่สุดของมนุษยชาติ อาจะบางที่เป็นชนิดที่รุนแรงที่สุด บางครั้งถึงกับสามารถทำลายล้างทุกสิ่ง ดังนั้นอาวุธชนิดที่สี่ที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงมิใช่ห้วงมารัก หากแต่เป็นความแค้น”

๕. ทวนทมิฬ (พ.ศ. ๒๕๑๘)

ธงห้าสนับขลุ่ยผาบาน ผืนธงเป็นสีดำบนผืนธงปักรูปสุนัขขาวห้าตัวและดอกไม้แดงดอกหนึ่ง นี่คือธงที่มีชื่อเสียงเลื่องลือที่สุดในยุทธจักร สุนัขขาวห้าตัวหมายถึงผู้คนห้าคน เจ้าของสำนักคุ้มกันภัยเขียวจริง วีรบุรุษแดนเลี้ยวต่งแป๊ะลิ้เซียงแซ เจ้าของสำนักคุ้มกันภัยสยบไกลของเบ้งน้อยหมัดเทพดาเต่งเตี้ยโหว่ เจ้าของสำนักคุ้มกันภัยเกียรติระบือดาววาสนาส่องกุดดั่งแก้ว เจ้าสำนักคุ้มกันภัยเลิศล้ำเสือดาวหยกและหัวหน้าคุ้มกันภัยเกริกไกรพู่กันจักรวาลไซมิงเซ่ง คนทั้งห้านี้รวมตัวกันก่อเกิดสหพันธ์คุ้มกันภัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ไม่เคยมีมาก่อน

เต็งฮี้และเซียวแบ่กำลังมองดูธงใหญ่ผืนนี้ พวกมันได้ทำการปล้นชิงคันธงของสหพันธ์คุ้มกันภัยที่ครั้งนี้เป็นเต่งเตี้ยโหว่คุมมา ในคันธงเป็นสินค้าลับที่ทางสหพันธ์รับมาคุ้มกัน มีผู้คนห้าคนเท่านั้นที่ทราบ เมื่อเต็งฮี้กับเซียวแบ่ช่วงชิงธงมาสำเร็จ ทั้งสองรีบรุดไปยังเมืองป้อเตี้ย ไปหากระถางทองเตี้ยกิมเตี้ยเศรษฐีอันดับหนึ่งแห่งเมืองป้อเตี้ย เพื่อแปรเปลี่ยนสินค้าร้อนนี้เป็นเงิน ในคันธงนี้ซุกซ่อนไข่มุกโตกว่าผลลำไยเจ็ดสิบสองลูกมีมูลค่านับหมื่นตำลึง มีแต่กระถางทองใบนี้ที่สามารถรับซื้อได้

กระถางทองเตี้ยกิมเตี้ยมาแล้วกับผู้คุ้มกันของมันสองคน เต็งฮี้กลับจดจำออกมาว่าผู้คุ้มกันทั้งสองนี้คือของเบ้งน้อยหมัดเทพดา กับพู่กันจักรวาลไซมิงเซ่ง อีกทั้งทราบว่าโรงเตี๊ยมแห่งนี้ถูกผู้คุ้มกันภัยสังกัดธงห้าสนับขลุ่ยผาบานล้อมไว้ หากต่อสู้ยากจะมีเปรียบได้ เมื่อสามารถใช้สติแก้ปัญหา มันจะไม่ใช้กำลังเด็ดขาด ดังนั้นจึงติดตามเต่งเตี้ยโหว่ไป แม้เซียวแบ่ไม่ยินยอมแต่มันมีอาจไม่ไป ไปพบดาววาสนาส่องกุดดั่งแก้ว

กุดดั่งแก้วเจ้าของสำนักคุ้มกันภัยเกียรติระบือ มันเป็นผู้ที่รุ่มรวยที่สุดในบรรดาสุนัขขาวทั้งห้า มันคล้ายมีทุกสิ่งแต่มีอยู่สองสิ่งที่น่าสนใจว่าไม่เคยพอคือทรัพย์สมบัติกับสตรี กุดดั่งแก้วกลับเลี้ยงสุราเต็งฮี้กับเซียวแบ่คล้ายแขกรับเชิญ ไม่ได้ทรมานพวกมันทั้งสองเพื่อเค้นถามความจริง กุดดั่งแก้วต้องการทราบกำหนดการและเส้นทางของการคุ้มกันสินค้าล้วนเป็นความลับสุดยอด กระทั่งรายการสินค้าที่คุ้มกันก็ปกปิดเป็นความลับมีแต่พวกมันทั้งห้าที่ทราบ เต็งฮี้ทราบได้อย่างไร? หากให้ผู้คนแสดงความจริงใจต่อท่าน ท่านได้แต่แสดงความจริงใจต่อผู้อื่นก่อน ผู้ที่แพร่พรายความลับต่อเต็งฮี้เป็นคนตาย คนตายที่มาส่งจดหมายหกคน จดหมายหกฉบับ หลังจากส่งจดหมายเสร็จพวกมันล้วนถูกฆ่าปิดปาก ดังนั้นจนบัดนี้ความลับนี้แท้จริงเป็นใครเต็งฮี้ยังไม่ทราบ เต่งเตี้ยโหว่ถามว่าคนตายกับจดหมายทั้งหกฉบับอยู่ที่ใด? เพราะบางครั้งคนตายก็แพร่พรายความลับ ที่คนเป็นไม่ทราบได้ เต็งฮี้กับเซียวแบ่ได้แต่นำมันไป ไปยังสันเขาเสือหว

ในหมู่บ้านดอกเห็บ เติ้งฮี้และพวกได้พบกับทายาทของทวนทมิฬเฮ้งบ้านบู๊ นัคประลองกับขุนพลทวนเงิน นางเรียกว่าเฮ้งตัวเสี้ยวเจี๊ยะเป็นสคราญโฉมิ่งดงามยิ่ง แม้บิดาของนางทวนทมิฬเฮ้งบ้านบู๊ตายแล้วเพื่อพิสูจน์ว่าทวนทมิฬยังไม่ตายของเพี้ยงเป็นผู้ใช้ทวนนางล้วนต้องการพบ แต่นางไม่ใช่คู่มือขุนพลทวนเงินเด็ดขาด เติ้งเตี้ยโหว่เป็นกังวลยิ่งเพราะนางเป็นธิดาของสหายมัน เช่นนี้เติงฮี้ได้ใช้ฝีมือหยุดการต่อสู้

จดหมายหกฉบับถูกฝังอยู่กับคนหกคนเตงเตี้ยโหว่จดจำศพทั้งหกนี้ได้พวกมันล้วนเป็นบริวารของพวกมันทั้งห้า จดหมายหกฉบับก็เป็นหลายมือของพวกมันทำสุนัขบุผาบาน เติ้งเตี้ยโหว่กับเติงลี้จิ้งไม่ได้เบาะแสใด ทั้งสองได้แต่กลับมายังหมู่บ้านดอกเห็บ

งักลิ่งพีใหญ่แห่งสันเขาเสือหิวและพรรคพวกกลับมาหาเติงฮี้บอกว่าบ้านงต้องการพบมันรออยู่ที่ห้องลับอารามนางซี เติ้งเตี้ยโหว่ได้แต่ติดตามเติงฮี้ไป เมื่อไปถึงบ้านงกลับเป็นคนตายผู้หนึ่งตายด้วยหมัดของเตงเตี้ยโหว่ งักลิ่งและพวกจึงต้องการฆ่าเตงเตี้ยโหว่แก้แค้นแต่พวกมันกลับถูกทั้งสองสยบจีจู้ดไว้ เพื่อสืบทราบข้อเท็จจริงจึงไปยังห้องลับอีกที่หนึ่ง พอกลับมางักลิ่งกับพวกล้วนถูกฆ่า ร่องรอยบาดแผลกับเป็นฝีมือของเติงฮี้กับเตงเตี้ยโหว่ ฆาตกรผู้นี้กลับสามารถลอกเลียนวิชาฝีมือของผู้อื่นใช้ผู้อื่นเป็นฆาตกรแทนมัน

เฮ้งตัวเสี้ยวเจี๊ยะนัดเติงฮี้มานางบอกว่าบิดาของนางทวนทมิฬเฮ้งบ้านบู๊ได้ถูกฆาตกรรมต้องการให้เติงฮี้ช่วยนางสืบหาว่าฆาตกรเป็นใคร นางสงสัยว่าอาจเป็นแป๊ะลี้เซียงแซหรือสมาคมมังกรเขียวเพราะครั้งหนึ่งบิดาของนางเคยปฏิเสธที่จะร่วมงานกับพวกมัน แต่เติงฮี้กลับปฏิเสธ เฮ้งตัวเสี้ยวเจี๊ยะไม่มีโทษเพราะนางทราบเติงฮี้ชอบนางมันต้องช่วยนางอย่างแน่นอน

เติงฮี้กลับหายไป มันไปที่ใด เติ้งเตี้ยฮิวกับเฮ้งตัวเสี้ยวเจี๊ยะได้แต่ขึ้นไป ไปหาเล่าชั่วตังคนขายไก่ ที่ร้านของเล่าชั่วตังทั้งสองได้รับข้อความจากโ้วเล่าโหวง เที่ยงคินนี้ให้ไปยังหอวิเศษที่อยู่หลังเขา เฮ้งตัวเสี้ยวเจี๊ยะ เติ้งเตี้ยโหว่ให้เล่าชั่วตังนำไปยังหอวิเศษ เติ้งเตี้ยโหว่บอกให้เฮ้งตัวเสี้ยวเจี๊ยะรออยู่ข้างนอกมันจะเข้าไปคนเดียว ภายในหอไม่มีกับดักและไม่มีคน ฆาตกรที่แท้เป็นใคร? ผู้ใดเป็นไส้ศึก? ชั้นบนสุดมีคนสองคน โคมดวงหนึ่ง ในแสงตะเกียงริบหรี่ เติ้งเตี้ยโหว่ได้เห็นคนผู้นี้แล้ว แป๊ะลี้เซียงแซและยังเห็นโ้วเล่าโหวง เติ้งเตี้ยโหว่ทราบว่ามันไม่อาจเอาชนะแป๊ะลี้เซียงแซได้ พวกมันทั้งสองเป็นสหาย เมื่อมาแล้วมีคนเดียวเท่านั้นที่จะกลับออกไปแต่มันบอกกับตัวเองเสมอ ธรรมะต้องพิชิตอธรรม ความเที่ยงแท้ต้องไม่ถูกทำลาย ทั้งปล้นลงมือ หลายกระบวนผ่านไยขณะที่เตงเตี้ยโหว่ต้องตายแน่นอน โ้วเล่าโหวงกลับลงมือหยุดไว้ โ้วเล่าโหวงกลับเป็นเติงฮี้

แป๊ะลี้เซียงแซจึงลงมือไล่เติงฮี้ เติ้งเตี้ยโหว่พบว่า พลังฝีมือและปฏิกิริยาพวกมันแทบเป็นเช่นเดียวกัน พวกมันทั้งสองก็รู้สึกเช่นกันดังนั้นจึงหยุดมือ เติ้งฮี้ประหลาดพิกลยิ่ง แป๊ะลี้เซียงแซแปลกประหลาดยิ่งปวดร้าวยิ่ง แผนการนี้ความจริงละเอียดรัดกุมยิ่ง เบาะแสทุกสายล้วนประจวบพ้องอยู่ที่แป๊ะลี้เซียงแซผู้เดียว เติ้งฮี้บอกว่าที่ประจวบที่สุดคือมันเป็นบุตรชายของแป๊ะลี้เซียงแซ ทั้งหมดนี้เป็น

แผนของโจ้วซิงแซ่ นัดให้เต่งเตี้ยไฮ้วมาที่นี้ แป๊ะลี้เซียงแซเองก็ถูกหลอกให้มาที่นี้ทั้งสองต่างเข้าใจว่าคนที่พบเป็นคนร้ายสุดท้ายก็ต่อสู้กันเองล้มตายทั้งหมด แต่แผนมันกลับล้มเหลวเพราะมีพลังที่กล้าแข็งอย่างยิ่งชนิดหนึ่งดำรงอยู่คือความรักและความเชื่อมั่นต่อมนุษยชาติ เนื่องจากเต่งฮี้บังเกิดความรักต่อบิดามารดาและเซียวเป่ จึงไม่เสียดายกับการเสี่ยงอันตราย เพราะขาดเกราะที่เลือดเย็นย่อมไม่เข้าใจความรู้สึกเช่นนี้

แป๊ะลี้เซียงแซกำลังเผชิญหน้ากับโจ้วซิงแซผู้นี้ ที่แท่นหน้าตึกสมาคมมังกรเขียวและวางแผนทั้งหมด ทั้งลอกเลียนหลายมือผู้อื่นฝึกวิชาเลียนแบบผู้อื่นทั้งยังฆ่าทวนทมิฬเฮ้งบัวบู ส่งความลับการคุ้มกันสินค้าต่อเต่งฮี้ เนื่องจากมันต้องการครองยุทธจักร มันไม่เคยตำหนิว่าทรัพย์สินสมบัติและสตรีนั้นมากเกินไปมาก่อน มันคือดาววาสนาส่องกุดงักงั้นเอง ยามนี้มันเองเล่าชีวิตกับตัวประกันสองคนที่ถูกมัดอย่างแน่นหนาเดินมา เต่งเตี้ยไฮ้วกับเฮ้งตัวเสี่ยวเจี๊ยะกลับถูกจับเป็นตัวประกัน เล่าชีวิตบอกว่าสมบัติของทั้งคู่ก็ต้องตกเป็นของกุดงักงั้น มันเดินเข้ามาตบไหล่เล่าชีวิตบอกว่ามันไม่ลืมพี่น้องในที่นี้แน่นอน พรึบตานั้นเล่าชีวิตกลับลงมือต่อใส่ซี่โครงมัน เต่งเตี้ยไฮ้วกับเฮ้งตัวเสี่ยวเจี๊ยะที่ถูกมัดก็ลงมือโดยพร้อมเพรียงดาววาสนาส่องกุดงักงั้นจึงกลายเป็นดาวเคราะห์ถึงแก่ชีวิต เล่าชีวิตกลับเป็นเต่งฮี้ที่ชาญฉลาดที่กล้าเสี่ยงอันตรายแม้แต่กุดงักงั้นก็ไม่คาดคิด ดังนั้นอาวุธชนิดที่ห้าที่กล่าวถึงมิใช่ทวนทมิฬ หากแต่เป็นความกล้าหาญ

๖. ยอดมือปราบ (พ.ศ. ๒๕๑๘)

โต่วฉิกเจ็ดนิ้วสังหาร กงซุนเมี่ยว(เลิศพิศาร) เจี๊ยะเต่ง(เท่าตัว)ทั้งสามคือคนที่เล็งโหวงนัดพบที่เหลาฟ้าหอม แต่พวกมันไม่มาที่มากลับเป็นลี้วเซียงโกย มาพร้อมกับเถาไบหนึ่งในถาดมีมือสามมือกลับเป็นมือของพวกมันทั้งสาม ลี้วเซียงโกยบอกว่าไม่ว่าผู้ใดตามตัวโต่วฉิก กงซุนเมี่ยว เจี๊ยะเต่งทั้งสามไปต้องเป็นงานใหญ่แน่นอน ดังนั้นมันจึงมาเพื่อทำงานให้กับเล็งโหวง ผู้ที่ตัดมือของคนทั้งสามนี้ได้ต้องมีฝีมือแน่นอน

เล็งโหวงจึง ให้บริวารจับลี้วเซียงโกยกรอกสุราให้เมามายและสอบสวน จากนั้นทำให้บาดเจ็บแขนประจานไว้ ลี้วเซียงโกยพอฟื้นขึ้นมาก็ตำท้อเล็งโหวงเท่าที่จะนึกคำทำได้ เม่งเซียววัญเหล็กเม่งปวยจึงมาช่วยมันเอาไว้ขอเพียงเป็นศัตรูกับเล็งโหวงมันลั่นช่วยไว้ไม่ว่าใครก็ตามเพราะมีแต่มันที่กล้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับเล็งโหวง หลังจากรักษาลี้วเซียงโกยหายเป็นปกติแล้ว เม่งเซียววัญเหล็กจึงไล่ลี้วเซียงโกยไปจากสถานที่ของมัน ไปทางประตูหลัง พอลี้วเซียงโกยออกไปก็พบกับเล็งโหวงที่แท้ทั้งหมดเป็นแผนของเล็งโหวงเพื่อให้งานที่จะทำเป็นความลับสุดยอดมันได้แต่ใช้แผนทรามานสังหารให้คนเข้าใจว่ามันเป็นศัตรูกัน

เล็งโหวงมีศัตรูคนหนึ่งคือภรรยาของมันเอง เรียกว่าท่านผู้หญิงเนตรนภาชีวะฮ้วยปอ เล็งโหวงเป็นคนป่วยผู้หนึ่ง ภารกิจที่จะให้ลี้วเซียงโกยทำคือไปขโมยหีบใบหนึ่งในหีบมียาขวดหนึ่ง มีแต่ยา

ขวณี่ที่รักษาโรคของมัน เล้งโหวบอกว่านางซุกซ่อนก็อยู่ในโพรงเร้นลับแห่งหนึ่ง ทั้งยังว่าจ้างมหาโจรเจ็ดเฝ้ารักษาถ้ำโพรงไว้

หน้าห้องลับ มีประตูเหล็กหนักพันซั่งบานหนึ่ง เมื่อเข้าสู่ห้องลับยังต้องไขกุญแจเจ็ดชั้น ที่สำคัญคือห้องลับอยู่ใกล้ที่อยู่ของนาง นี่เป็นสาเหตุที่เล้งโหวเลือกคนสามคนกระทำงานนี้ ก่อนทำงานเล้งโหวให้เงินห้าหมื่นตำลึงแก่ลิวเซี่ยโกยเอาไว้อายจ่ายพักผ่อนให้เต็มที่สิวัน

ลิวเซี่ยโกยกลับไปหาโ้วจ้งยี่นางคือผู้ช่วยของมันในการทำภารกิจครั้งนี้ โ้วจ้งยี่เป็นธิดาของโ้วลักม้อปราบที่เก่าแก่ที่สุด ลิวเซี่ยโกยถามลิวเซี่ยโกยว่ามหาโจรทั้งเจ็ดที่เฝ้ายามเป็นใคร นางจึงบอกรายละเอียดแถมัน ทั้งหมดนี้เป็นภารกิจลับที่โ้วลักม้อมอบหมายให้มันกระทำให้สามารถปิดเล้งโหวตอนนี้อย่างหน้าแล้ว? มันสามารถทำงานให้กับเล้งโหวสำเร็จหรือไม่ แต่ที่กลัดกลุ้มที่สุดยังคงเป็นโ้วจ้งยี่ นางที่แท้เป็นสตรีเยี่ยงไร? ที่แท้ปฏิบัติต่อตนอย่างไร? มันเองก็เป็นมนุษย์ปุถุชนที่มีเลือดเนื้อ หาใช่ก้อนหินไม่

ลิวเซี่ยโกยติดตามสตรีนางหนึ่งถึงสถานที่แห่งหนึ่งนางบอกให้ลิวเซี่ยโกยอาบน้ำสั้หำรอบก่อนไปพบสตรีนางหนึ่ง นางกลับเป็นนกยูงเป็นหนึ่งในบริวารของเล้งโหว เพื่อนำลิวเซี่ยโกยไปพบคนผู้หนึ่ง ที่แท่นางถูกเล้งโหวใช้ให้นำลิวเซี่ยโกยไปพบฮูหยินคะนิงหา นางเป็นสหายของชีวฮ้วยปอ มีแต่นางสามารถเข้าหมู่ตึกเนตรนภาได้ นางได้พาลิวเซี่ยโกยไปที่ภูเขารุ่งสกลิต จากนั้นมันไม่สนใจนางอีก เพราะลิวเซี่ยโกยกระทำการไถลวันมีวิธีของตน ดังนั้นลิวเซี่ยโกยจึงสามารถกำจัดโจรเฝ้ายามเหล่านั้นได้สำเร็จ แต่กลับมีเพียงหกคนเท่านั้นคนที่เจ็ดไปทีใด จากนั้นมันจึงบุกเข้าถามสยบฮูหยินคะนิงหาเอาไว้ แต่กลับว่าเรื่องราวเหล่านี้ไม่ถูกต้อง ขงลี้กุนกลับช่วงชิงหีบใบนั้นจากลิวเซี่ยโกยและตักกันของมันจนพอง ปลอมมันทิ้งไว้ไม่ทราบว่าจะเจอกับอะไรบ้าง แต่โชคดีที่ผู้มากลับเป็นโ้วจ้งยี่ นางตกคล้ายจุดให้กับลิวเซี่ยโกย มันกลับไล่ให้นางจากไปแต่ในที่สุดโ้วจ้งยี่ก็จากไป ลิวเซี่ยโกยก็กลับไปหาเล้งโหว ในที่สุดเล้งโหวก็ทราบว่าลิวเซี่ยโกยทำงานให้กับโ้วลัก

ลิวเซี่ยโกยนำเล้งโหวมาพบโ้วลักแล้ว โ้วจ้งยี่เล่านางโฉนโฉนมา? บ่าวชราประคองเสื้อผ้าของโ้วจ้งยี่แก่ลิวเซี่ยโกยบอกว่านี่เป็นของที่นางฝากไว้ก่อนนางจะจากไป นางไปที่ใดแล้ว? โ้วลักกลับลงมือต่อเล้งโหวแต่น่าเสียดายที่มันชราเกินไป เล้งโหวเองก็จัดการยากเกินไป ดังนั้นลิวเซี่ยโกยจึงเปิดโปงแผนการของโ้วลัก มันกลับไม่เคยรู้จักพอลงมือก่อคดีมากมายแล้วป้ายความผิดให้แก่เล้งโหว ทั้งนี้เหตุที่เลือกเล้งโหวเพราะเป็นฮูหยินคะนิงหาต้องการให้มันกำจัดเล้งโหวโดยจับตัวลูกสาวโ้วลักเป็นตัวประกัน ลูกสาวของโ้วลักก็คือโ้วจ้งยี่ นางถูกฮูหยินคะนิงหาฆ่าแต่แรกแล้ว โ้วจ้งยี่ที่ลิวเซี่ยโกยพบแท้จริงแล้วคือฮูหยินคะนิงหาเอง ท้ายที่สุดลิวเซี่ยโกยสามารถคลี่คลายคดีนี้ได้โดยที่ได้เป็นสหายกับเล้งโหว มันบอกแก่เล้งโหว

๗. ตะขोजำพราก(ตาขोजำพราก), (พ.ศ. ๒๕๒๑)

ภาคที่หนึ่ง จำพราก,

จำพรากเพียงเพื่อยู่ร่วมต่อไป “เราทราบว่ตาขอเป็นอาวุธชนิดหนึ่ง ในทำเนียบสิบแปด ศัสตราวุธ จัดอยู่อันดับเจ็ด ตาขोजำพรากเล่า?” “ตาขोजำพรากก็เป็นอาวุธชนิดหนึ่ง ก็เป็นตาขอ” “เมื่อเป็นตอ ไฉนเรียกจำพราก?” “เนื่องเพราะตาขอเล่มนี้ไม่ว่าเกี่ยวถูกอันใดล้วนก่อเกิดการจำพราก หากมันมันเกี่ยวมือของท่าน มือของท่านก็จำพรากจากข้อมือ หากมันมันเกี่ยวเท้าท่านไว้ เท้าของท่านก็จำพรากจากหัวเข่า” “หากมันมันเกี่ยวคอหอยเรา ตัวเราก็จำพรากจากโลกนี้?” “ใช่แล้ว” “ท่าน ไฉนคิดใช้อาวุธโหดเหี้ยมอำมหิตปานนี้?” “เนื่องเพราะเราไม่ต้องการจำพราก ไม่ต้องการถูกผู้คนบิบบังคับเราจำพรากจากคนที่เรารัก” “ท่านใช้ตาขोजำพรากเพียงเพื่อยู่ร่วมต่อไป” “ใช่แล้ว”

“สถานที่นี้ไร้สิ่งอื่น มีแต่สุราปริมขวดม้าพวงพิร่อยพัน หากท่านมีเวลาว่าง เชิญร่วม สนุกสนานอย่างเต็มที่” นี่คือการเชิญที่ผู้ดูแลที่สองอิ้วเทียนเคียงแห่งคอกม้าอาทิตยสนธยา แจกจ่าย ไปจุดประสงค์เพื่อเชิญชวนชาวยุทธจักรเข้าร่วมงาน ซึ่งครั้งจัดขึ้นครั้งแรกในแผ่นดินตงจ้วน ณ หมู่ตึก พักผ่อนของมหาเศรษฐีเมืองลกเอี้ยงบุปผาบานวงศ์ไพบุลย์ฮวนสี่เอี้ยในวันเพ็ญเดือนสาม

วีรบุรุษแคว้นฮ่อชวักบัวนุกนบู ซึ่งมือนุภาพเกริกไกรท้าวยุทธจักร แต่ล้างมือถอนตัวจาก ยุทธจักร มาแล้ว เจ้าชั้นที่หนึ่งเต็กแซลิ่ง ก็มาแล้ว ทั้งสองนี่คือคนที่อิ้วเทียนเคียงคาดหวังให้มา มากที่สุด หลังการประมูลม้าเสร็จสิ้น วิกาล ยามได้เข้าไฟ งานเลี้ยงเริ่มขึ้น ทุกคนล้วนดื่มกินอย่างเต็มที่ เจ้าน้อยชั้นที่หนึ่งเต็กแซลิ่ง ขอตัวออกจากงานเลี้ยงก่อน หลังจากร่ำสุราบัวนุกนบู ต้องขอตัวไปถ่าย ทุกข์ครั้งหนึ่ง ในสถานที่ถ่ายทุกข์มันจึงถูกเต็กแซลิ่งลงมือฆ่า ด้วยดาบเบาบางราวกระดาชเล่มหนึ่ง ดาบอันรวดเร็วและเบาบาง จึงไม่ทิ้งร่องรอยอันใด ดังนั้นไม่มีผู้ใดคิดล้างแค้นให้แก่บัวนุกนบู คนผู้หนึ่ง หากดื่มสุรามากไปมักล้มตายอย่างปัจจุบันทันด่วน เต็กแซลิ่งยังคงหญิงงามของมันจากไป ไม่มีผู้ใด เชื่อมันเคยฆ่าคน ฆ่าคนในช่วงพริบตาที่ไร้ผู้รู้ไร้เสียงไร้เงาไร้สภาพ

หญิงงามชื่อซือซือ(ครุ่นคะนึ่ง) ทราบเต็กแซลิ่งไม่เคยรังตัวสตรีโดยอยู่ข้างกายเนิ่นนานเกินไป แต่นางตกลงใจว่า ต้องหาทางรังมันไว้ นางทราบว่าเต็กแซลิ่งเป็นคนฆ่าบัวนุกนบู เนื่องจากนางมี พี่สาวใหญ่ที่ชาญฉลาดนางหนึ่งคอยสั่งสอนนางทำอะไรจึงสามารถรับมือกับบุรุษ นางเชื่อว่าตนเอง สามารถควบคุมมันได้ ดังนั้นซือซือสาบสูญจากโลกนี้ไป

พี่สาวใหญ่ของซือซือ นางเมื่ออายุสิบห้าเนื่องเพราะต้องการเงินเป็นค่าใช้จ่ายประกอบพิธีศพของบิดามารดา ต้องขายตัวอยู่ในหอนางโลม ยามนี้บุรุษหนุ่มท่าทางเจี๊ยบขริ่มอายุไม่ถึงสามสิบปีผู้ หนึ่ง นั่งจับจ้องมองนางอย่างเจี๊ยบงัน มันเรียกว่าเอี้ยเจ็ง เป็นเล่นเมื่อวัยเด็ก เป็นสหายที่เติบโตใหญ่ ขึ้นมาด้วยกัน ผ่านการจำพรากสิบกว่าปีคิดไม่ถึงมันกลับเป็นหัวหน้ามือปราบของตัวเมืองแล้ว ด้วย ศักดิ์ฐานะของมัน ไม่สมควรมายังสถานที่เช่นนี้ แต่ทุกสองสามวัน เอี้ยเจ็งจะรุดมาครั้งหนึ่ง เมื่อ มาแล้วก็นั่งอยู่ที่นั่นจับจ้องมองนางอย่างเจี๊ยบงัน นางมักเรียกมันอย่าได้มา เพื่อไม่ให้ผู้อื่นครหานินทา

แต่เอี้ยเจ้งบอกว่า "ขอเพียงเราไม่ละอายใจ ไม่ว่าที่ใดเราล้วนไปได้" เอี้ยเจ้งเป็นลูกผู้ชายเช่นนี้เอง ในสายตาของเอี้ยเจ้ง นางเป็นโกนเนี่ยน้อย ลือชู้บันที่ลักเปี้ยยาวเส้นหนึ่ง ทั้งไม่ขอติดคณิกาเลื่องชื่อที่ใช้نامอยู่เง็ก(ประจุกหยก) และไม่ใช่มังเจ้งของเหล่าคณิการุ่นใหม่ในปัจจุบัน นางไถ่ตัวเองเป็นอิสระตั้งแต่หลายปีก่อน ขอเพียงนางยินยอมสามารถติดตามมันไปทุกเมื่อ แต่นางเห็นว่านางไม่คู่ควร

ชู้บันใช้คิตตสินบนเอี้ยเจ้งเพื่อขอผ่านทางด้วยตัวแลกเงินใหม่เอี่ยมปึกหนึ่ง แต่มันคิดผิดแล้วมันจึงถูกจับกุมไป เหยงโปยผู้ทำให้ชู้บันใช้ไปติดสินบนเอี้ยเจ้ง ปีนี้มันอายุห้าสิบหกปี ได้ทำการปล้นเงินหนึ่งร้อยแปดสิบหมื่นตำลึงจากสำนักคุ้มกันภัยตั้งวันระหว่างทางที่คุ้มกันไปยังเมืองหลวง แต่ระหว่างที่เหยงโปยกำลังล่าเลี้ยงกลับ เอี้ยเจ้งและพรรคพวกสามารถช่วงชิงกลับคืนมาสำเร็จพร้อมกับจับชีวิตของเหยงโปยลง

ระหว่างที่คุ้มตัวนักโทษกลับไปยังกรมเมืองพี่น้องของเอี้ยเจ้ง เล่าแต่กับเซียวไฉ่วจื่อกลับสายสาบสูญจากกันหัน เอี้ยเจ้งกับพี่น้องทั้งหมดออกค้นหาทุกซอกทุกมุมของเมืองกลับไม่พบ เอี้ยเจ้งทั้งเหน็ดเหนื่อย ทั้งร้อนรุ่ม ทั้งหิวกระหาย ในใจลำบากยิ่ง ร้อนรุ่มไปไม่มีประโยชน์ เอี้ยเจ้งได้แต่กลับมาบ้านเพื่อพักผ่อนสักเล็กน้อย

บนทางเดินน้อยที่เอี้ยเจ้งกลับบ้าน เขาได้พบกับหมอดูตาบอดผู้หนึ่ง เอี้ยเจ้งได้เปิดทางให้มันเดินผ่านไปก่อน ขณะที่เดินผ่านหน้าเอี้ยเจ้ง เขาพลันใจเต้นระทึก หรือคนตาบอดนี้เป็นยอดฝีมือจ๋าประกายมิดชิดผู้หนึ่ง? แต่เขาไม่ครุ่นคิดมากความ เขาเหน็ดเหนื่อยมากแล้ว พอตัดผ่านดังไม้ก็เป็นร้ายชายหมีของเหล่าแซ่เตย ขณะที่เอี้ยเจ้งมาถึง ในร้านมีคนผู้หนึ่งสวมหมวกไม้ไผ่ปีกกว้างไม่อาจเห็นหน้า กำลังรับประทานอยู่ หลังจากมันรับประทานเสร็จ เดินออกจากร้านไปมันเพียงเหลือบมองดูเอี้ยเจ้งแวบหนึ่ง เอี้ยเจ้งรู้สึกคล้ายปรากฏรังสีกระปี่เย็นเยือกขุมหนึ่งพุ่งมาปะทะหน้าคุกคามถึงคอหอยของมัน

อาทิตยสนธยาลาลับ ยามพลบค่ำเลือนราง ที่แท้คนตาบอดคือเทพกระบี่ตาบอดเองซึ่งแซ่กัดต่อสู้อย่างกับ ผู้สวมหมวกไม้ไผ่ปีกกว้างคือกระบี่เนตรทิพย์นำอิดตั้ง ในที่นี้ ทั้งสองเผชิญหน้าขณะที่สภาวะยังไม่จู่โจมออก เอี้ยเจ้งก็รู้ตามห้ามพวกมันทั้งสองไม่อาจต่อสู้ลงมือฆ่ากันในพื้นที่รับผิดชอบของเขาเด็ดขาด ไม่ว่าใครก็ตาม หากทั้งสองไม่ยินยอมแม้ฝีมือไม่อาจเทียบได้ เอี้ยเจ้งได้แต่เสี่ยงชีวิตกับพวกมัน เทพกระบี่ตาบอดได้แต่ยินยอมกลับไป เพราะเอี้ยเจ้งไม่คู่ควรให้มันลงมือ กระบี่เนตรทิพย์นำอิดตั้งกลับคิดรับเอี้ยเจ้งเป็นศิษย์แต่เอี้ยเจ้งกลับปฏิเสธแล้วเดินจากไป

ที่พักของเอี้ยเจ้ง ลือชู้บันได้มาหาเอี้ยเจ้งเพราะซื้อชื่อ นางบอกว่าเจ้าน้อยเด็กแซ่ลี้ตามหาซื้อชื่อมันบอกว่าซื้อชื่อจากมันไปหลายวันแล้ว แต่ลือชู้บันไม่เชื่อเพราะนางทราบบุรุษอย่างเด็กแซ่ลี้ไม่ยินยอมให้สตรีนางหนึ่งรับร้าวพันมันเด็ดขาด

วิกาลคล้อยตึก เด็กแซ่ลี้ได้นัดพบกับบุปผาบานวงศ์ไพบูลย์ฮวยสี่เอี้ยที่แท้คนผู้นี้เป็นคนของสมาคมมังกรเขียว เด็กแซ่ลี้บอกให้มันลอบสังหารอยู่เง็กคริกาลื่องชื่อหรือลือชู้บันพี่สาวของซื้อชื่อ

นั่นเอง เพราะมันพบว่าสตรีนางนี้ปราดเปรียวเจนจัดเกินไป ไม่ว่าเรื่องใดอยากจะติดตามนางได้ ดังนั้นนางจึงต้องตาย

กลางดึกมีคนมาเคาะประตูห้องเอี้ยเจ๋ง ลือชู่บุ่นคิดเปิดประตูแต่นางไม่กล้า เอี้ยต้องลุกไปเปิดประตูทั้งที่ไม่สบาย ผู้ที่มากลับเป็นหัวหน้ามือปราบประจำมณฑลกรุงเลียบชูปเตี้ยเจี้ย มันบอกว่าเรื่องที่เอี้ยเจ๋งสับเปลี่ยนเงินในหีบเป็นก้อนหินถูกเปิดโปงแล้ว หีบเงินทั้งหมดล้วนถูกสับเปลี่ยน? พวกมันเข้าใจว่าเป็นการลงมือของเอี้ยเจ๋ง เหยงโป้ยยอมต้องสงสัยว่าเสียชีวิตมันกลับถูกเอี้ยเจ๋งฆ่าปิดปากตายโดยไร้พยานหลักฐานแล้ว เป็นการกล่าวหาที่รุนแรงยิ่ง เอี้ยเจ๋งพลันเยือกเย็นลงบอกให้ลือชู่บุ่นกลับไปก่อน

เท็กจื้อ(คนศรีษะล้าน)มันเป็นบิรวารสังกัดฮวยสี่เอี้ย ได้รับคำสั่งให้ไปสังหารคณิกายู่เจ็กก่อนอาทิตย์ขึ้นแล้วให้หนีไปไกลแสนไกล

เอี้ยเจ๋งจิตใจเดือดดาลยิ่งซอกกล่าวหาเหล่านั้นต่อให้ตายไม่อาจล้างมลทินได้ ฮัมฟ้าเขียวฮัมเขียวทั้งนายอำเภอที่สตัยชื่อกลับรุดมาทั้งยามราตรีเพราะเชื่อว่าเอี้ยเจ๋งไม่กระทำเช่นนี้เด็ดขาด แต่คดีสับเปลี่ยนเงิน ยังคงเป็นเอี้ยเจ๋งต้องคลี่คลายทำลาย โดยจำกัดเวลาที่สิบวัน หากคดียังไม่คลี่คลาย แม้แต่ท่านเองก็ไม่สามารถช่วยได้ เพียงสิบวันเท่านั้น ทั้งไม่มีพยาน ไม่มีหลักฐาน ไม่มีร่องรอยเบาะแสแม้แต่รอย ไหนเลยทำลายคดีนี้ภายในสิบวันได้?

ฟ้าสว่างแล้วเท็กจื้อแม้ไม่ได้นอนแต่มันคึกคักยิ่ง เพราะในโลกขาดคนผู้หนึ่งแต่กระเป๋ามันกลับเพิ่มเงินหมื่นตำลึง ตอนนี้อยู่เจ็กตายแล้ว แต่น่าเสียดายมันกลับฆ่าคนผิดคนหนึ่ง ดังนั้นฮวยสี่เอี้ยจึงกำนันให้มันดาบหนึ่ง เพราะมันฆ่าคนในที่สุดต้องตายภายใต้คมดาบผู้อื่น เน้ยโกวตายแล้ว ตายในบ่อน้ำ นางถูกคนลอบสังหารเพราะความเข้าใจผิด นางไม่มีศัตรูนางไม่สมควรตาย

เอี้ยเจ๋งได้พบกับเจ้าน้อยเต็กแซ่ลิ่งแล้ว ภายในรถม้าสะดวกสบายยิ่ง เอี้ยเจ๋งถามถึงชื่อชื่อ ว่านางอยู่ที่ใดแล้ว? เต็กแซ่ลิ่งบอกว่ามันไม่ทราบว่ามันไปไหน? ความในใจของบุรุษสตรีสุดที่จะหยั่งได้ เอี้ยเจ๋งเจียบบั้นไปจากนั้นจึงของตัวจากไป พลันกระโดดปราดออกไปทั้งที่รถม้ากำลังวิ่งอยู่ เอี้ยเจ๋งจากไปในรถกลับเพิ่มคนผู้หนึ่ง มันคือเทพกระบี่ดาบอด มันบอกกับเต็กแซ่ลิ่งว่าเอี้ยเจ๋งแม้ฝีมือไร้ระเบียบแบบแผนแต่แข็งแกร่งยิ่ง ยังบอกอีกว่าปราดแรกที่เห็นเอี้ยเจ๋งคล้ายเอี้ยหึงมหาโจรในอดีต เทพกระบี่ดาบอดกลับมองเห็นนี่เป็นความลับของมันที่ติดตามคนทั้งแผ่นดิน แต่เต็กแซ่ลิ่งเฒ่ารู้ความลับนี้? เทพกระบี่ดาบอดบอกว่าหากเต็กแซ่ลิ่งฆ่าชื่อชื่อไปแล้วทางที่ดีฆ่าเอี้ยเจ๋งด้วยเพราะว่าหากมันมีชีวิตอยู่ต้องไม่ปล่อยปละมันเด็ดขาด

ลือชู่บุ่นจิตใจสับสนยิ่งเอี้ยเจ๋งพลันปรากฏตัว บอกว่าเจอเล็บหักท่อนหนึ่งในรถม้าของเต็กแซ่ลิ่ง เป็นเล็บสีแดงสด ลือชู่บุ่นหน้าซีดดูกระดาษาบอกว่าชื่อชื่อตายแล้วเพราะเล็บนี้เป็นของชื่อชื่อนางตายในเงื้อมมือเต็กแซ่ลิ่ง เจ้าน้อยเช่นมันเฒ่าหาสตรีที่น่าเวทนาเยี่ยงชื่อชื่อ? หรือมันมีความลับที่ไม่อาจบอกต่อผู้คน เอี้ยเจ็กบอกว่าต่อให้มันกระทำจริง ๆ ก็ไม่อาจทำอะไรมันได้เพราะไร้ซึ่ง

พยานหลักฐาน เอี้ยเจ๋งนับว่าเข้าใจกระจ่างแล้ว เมื่อคืนเนี้ยโกวจมน้ำตายในบ่อ ที่แท่นางถูกผู้คนสังหาร แต่คนที่มันต้องการฆ่าจริงๆแล้วคือลือซู่บั่นที่ออกจากห้องก่อน ดังนั้นพวกมันจึงยึดถือเนี้ยโกวเป็นลือซู่บั่น เนื่องเพราะนางระแวงสงสัยเด็กแซ่ลี้้นเอง เอี้ยเจ๋งจึงให้นางหนีจากที่นี่ นางตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยวไม่ว่าเอี้ยเจ๋งไปที่ใดนางล้วนติดตามไป เอี้ยเจ๋งใจแหลกสลายแล้ว....ความรักที่ลึกซึ้งกินใจก็สามารถบันดาลให้ผู้คนใจแหลกสลายเช่นเดียวกับความปวดร้าว ทั้งสองต่างฝ่ายต่างกอดกันนี้เป็นครั้งแรกที่ทั้งสองสนิทชิดใกล้ปานนี้ ทั้งสองแทบลืมเลือนทุกสรรพสิ่ง ความแค้นและความเศร้าโศกเสียใจโดยสิ้นเชิง แต่พวกมันลืมไม่ได้ เพราะเบื้องนอกพลันมีคนเคาะประตู ผู้ที่มาเป็นเด็กชายผู้หนึ่งเป็นมือสังหารที่มาฆ่าอยู่เจ็ก แต่มันไม่เคยคาดคิดที่นี่มีเอี้ยเจ๋งอยู่คนหนึ่ง ดังนั้นคนที่ตายกลับเป็นมัน

ทั้งสองอาศัยตรอกเล็กๆหนีออกจากตัวเมือง มาถึงเชิงเนินแห่งหนึ่งกลับปรากฏมือสังหารของสมาคมมังกรเขียวสองคน มันมาอย่างเปิดเผย ด้วยฝีมือของพวกมันเอี้ยเจ๋งต้องตายแน่นอน เอี้ยเจ๋งทราบคนชนิดนี้น่ากลัวอย่างแท้จริงได้แต่เสี่ยงชีวิต แต่กระป็นั้นตรึงพิณปรากฏตัว มือสังหารทั้งสองนอนจมกองเลือดของตัวเองในบันดล เมื่อถูกสมาคมมังกรเขียวตามล่าเกรงวามันแต่กระป็นั้นตรึงพิณจึงช่วยพวกเขาทั้งสองได้ แต่เอี้ยเจ๋งกล่าวขอบคุณแล้วจากไป เพราะเขาไม่อาจให้เรื่องนี้กระทบถึงผู้อื่น

เด็กแซ่ลี้้นกลับมาที่วังเจ้า กลับมีข่าวสารหาร้อยหาบส่งมาที่วังของมัน ฮวยสี่เอี้ยกับฮิวเทียนเกียงมาที่วังเพื่อพบเด็กแซ่ลี้้น พวกมันรับรองว่าเอี้ยเจ๋งต้องตายแน่นอน ยามนั้นฮึงจิ้นป่วยพล้วเข้ามา มันที่แท้เป็นหัวหน้าตึกเดือนสี่แห่งสมาคมมังกรเขียวและเป็นหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยตงจ้วน มันเป็นคนวางแผนปล้นชิงเงินที่มันรับคุ้มกัน สับเปลี่ยนเงินในหีบเป็นหีบ ซุกซ่อนไว้ในข่าวสารหาร้อยหาบนั่นส่งมายังที่วังเจ้า ปลอ่ยให้เอี้ยเจ๋งแบกหม้อกันดำแทนมัน แผนทั้งหมดสำเร็จลุล่วงเงินหนึ่งร้อยแปดสิบหมื่นตำลึงอยู่ในวังเจ้าเอี้ยเจ๋งใกล้ตายแล้ว

เอี้ยเจ๋งยังไม่ตาย เขานำลือซู่บั่นกลับถึงมาตุภูมิถิ่นเกิดของมันจริงๆ นานางยังปาลึก ในบ้านไม้ที่เป็นบิดาของเขาเคยนำพักซึ่งมีแต่เอี้ยเจ๋งที่ทราบ เมื่อยังเด็กบิดามักรอคอยเอี้ยเจ๋งในที่นี้เพื่อสอนวิชาฝีมือแก่มัน เอี้ยเจ๋งได้ยกเอาหีบขึ้น นี่เป็นอาวุธของบิดาเขาเป็นมรดกตกทอดเพียงชิ้นเดียวของบิดาเอี้ยเจ๋ง เรียกว่าดาบขอจำพราก ไม่ว่ามันเกี่ยวอันใดล้วนก่อเกิดการจำพราก เหตุที่เอี้ยเจ๋งใช้อาวุธอำมหิตเช่นนี้เพียงเพื่อได้อยู่ร่วมกับคนที่มันรักเท่านั้น เอี้ยเจ๋งต้องไปสะสางเรื่องนี้ให้จบได้ มันไม่อาจมีชีวิตเช่นนี้ จำต้องล้างมลทินให้ตัวเอง เขาไม่อาจไม่ไป เอี้ยเจ๋งปล่อยให้ลือซู่บั่นรอในที่แห่งนี้ เจ็ดวันให้หลังค่อยกลับ แต่เจ็ดวันให้หลังเขายังไม่กลับมาเล่า? นางกระทั่งคิดยังไม่กล้าครุ่นคิด นางต้องรวบรวมความนึกคิดพรวดบอกต่อตนเองไม่หยุดยั้ง “เมื่อเสพรับความสุขของการอยู่ร่วมแล้ว ไฉนไม่อาจกลักรับความปวดร้าวของการจำพราก? หากไม่เคยเผชิญกับความปวดร้าวของการจำพราก ไฉนเลยล่วงรู้ความสุขของการอยู่ร่วม?”

ภาคที่สอง ตาขอ

ตาขอเป็นอาวุธชนิดหนึ่ง เป็นอาวุธที่ฆ่าคน ฆ่าเพื่อระงับการฆ่า

ในห้องลับของวังเจ้า เด็กแซ่ลี้ทดสอบกระบี่กับเทพกระบี่ดาบอดที่แท้พวกมันทั้งสองคือ อาจารย์กับศิษย์ เทพกระบี่ดาบอดบอกว่ากระบี่ของเด็กแซ่ลี้สำเร็จแล้วไม่จำเป็นต้องกริ่งเกรงต่อเอี้ยเจ๋งอีก มันบรรลุถึงขั้นสูงสุดแล้ว พริบตามันกลับลงมือใส่เทพกระบี่ดาบอดแทงกระบี่จากข้างหลังทะลุออกทางทรวงอกอย่างรวดเร็วดังหมดจด ฮวยสี่เอี้ย ฮั่วเทียนเกียง ม้าวิเศษดาบทองล้วนถูกมันกำจัดทิ้งนี่เป็นวิธีกำจัดคนของเด็กแซ่ลี้ทุกสิ่งที่มีมันกระทำได้ต้องไม่เหลือร่องรอยให้ผู้อื่นสืบสาวได้ เนื่องจากว่ามันไม่เคยเชื่อถือใครมาก่อนหนึ่งเดียวที่มันเชื่อคือตัวมันเอง

เอี้ยเจ๋งมาแล้ว มาหาเจ้าน้อยชั้นที่หนึ่งเด็กแซ่ลี้ที่วังเจ้า ในใจอดบังเกิดความย่นย่อยำเกรงมิได้ แต่...ลือชู่บั่นยังรอมันอยู่ในห้องไม้ที่เปลี่ยวร้างวังเจงนั้น มันต้องมีชีวิตรอดกลับไปให้เจ๋งได้

ในห้องที่ชาวสะอาดหมดจดเอี้ยเจ๋งพบกับเด็กแซ่ลี้ มันยอมรับซื้อชีวิตตายในเงื้อมมือมันจริงๆ สินค้ำเงินที่ถูกปล้นก็อยู่ในสถานที่นี้ ขอเพียงเอี้ยเจ๋งสามารถใช้อาวุธในมือโค่นมันพ่ายแพ้สินค้ำเงินจะเป็นของเอี้ยเจ๋ง ชีวิตมันก็เป็นของเอี้ยเจ๋ง สามารถนำกลับไปได้ เด็กแซ่ลี้เป็นคนหยิ่งผยองจริงๆ แต่มันก็มีเหตุผลให้มันคู่ควรหยิ่งผยอง ฝีมือของมันสุดที่เอี้ยเจ๋งจะต้านทานได้ มันไม่ใช่กระบี่จัดการกับเอี้ยเจ๋งแต่มันใช้ดาบสั้นเบาบางเล่มนั้น ปรกกายดาบตาขอแหวกขึ้นโดยพร้อมเพรียง แทบไม่อาจจำแนกลำดับก่อนหลังได้ เอี้ยเจ๋งไม่ทันเสี่ยงชีวิต ปรกกายดาบก็จู่โจมถึงตัวก่อน คมดาบแทงใส่จุดเค็ดับบริเวณข้อสอกข้างซ้ายเอี้ยเจ๋ง มันไม่ต้องการให้เอี้ยเจ๋งดาบเร็วเกินไป มันทราบว่หากจุดเค็ดับถูกแทงใส่ ครึ่งชีกร่างจะขาด้าน ความคิดของมันถูกต้องยิ่ง น่าเสียดาย ที่มันคิดไม่ถึงเอี้ยเจ๋งกลับใช้ดาบยาวพาดจัดการกับตนเอง เอี้ยเจ๋งตัวดำมือขวาปรกกายเย็นยะเยียบของดาบยาวพาดกวูบขึ้น แขนข้างซ้ายพาดจากกร่างเอี้ยเจ๋งทันที..ที่พาดพาดเพื่ออยู่ร่วมต่อไป ไม่ว่าปวดร้าวปานใดล้วนทนทานได้

ดาบยาวพาดที่ทำให้แขนของเอี้ยเจ๋งพาดจากกร่างพลันตวาดเสียงๆพุงวาบใส่คอหอย เด็กแซ่ลี้ที่อยู่สูงสุดตลอดกาล ปรกกายดาบกวูบผ่านเด็กแซ่ลี้ก็ล้มลง ผู้ผยองต้องพ่ายแพ้

อมตะวาจานี้ ไม่ว่าผู้ใดสมควรจารึกจดจำขึ้นใจตลอดกาล